

Cả đời

Contents

Cả đời	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	7
3. Chương 03	11
4. Chương 04	16
5. Chương 05	21
6. Chương 06	26
7. Chương 07 End	32

Cả đời

Giới thiệu

Hứa Ngôn chậm rãi bước đi, ánh nắng chiều trong sân trường làm cho trái tim người ta tự nhiên trở

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-doi>

1. Chương 01

Hứa Ngôn chậm rãi bước đi, ánh nắng chiều trong sân trường làm cho trái tim người ta tự nhiên trở nên tĩnh lặng.

Đột nhiên cảm giác có ai đó đang nhẹ nhàng hà hơi bên cổ anh, rất nhẹ nhàng. Anh ngẩng đầu, một quả bong bóng xà phòng bay tới chạm vào mặt anh, nháy mắt đã vỡ tan. Một cô bé đứng trên hành lang tầng hai căng thẳng khoa tay múa chân với anh, khẩu hình nói thật xin lỗi.

Bốn phía bay đầy bong bóng của cô, sáng lóa cả mắt, Hứa Ngôn không thấy rõ khuôn mặt cô bé kia, chẳng qua chỉ cảm thấy trong ánh nắng mặt trời phản chiếu qua những bong bóng bảy sắc cầu vồng, quanh người cô đầy những quang sáng lấp lánh.

Đưa tay phải tung đám bột trên mặt, Hứa Ngôn hơi gật đầu với cô gái trên lầu, sau đó xoay người rời đi. Anh biết cô gái kia học cùng lớp với mình, tên là Phương Tử Thất.

Tử Thất tính tình đơn giản, trẻ con. Thích cười, thích thổi bong bóng, thích xem những bộ phim Hàn có tình tiết ngây thơ và phim hoạt hình, thích sưu tập cúc áo và túi ny lon các loại. Thích quýt, nho, dưa hấu cùng với tất cả các loại trái cây có màu sắc tươi sáng. Cô còn thích cả Hứa Ngôn.

Hứa Ngôn lại có sự chín chắn chừng chạc cùng lãnh đạm kiêu chể không giống như những thiếu niên ở tuổi này, đối với ai cũng ôn hòa lễ độ nhưng đều xa cách ngàn dặm. Anh thích vẽ tranh, thích màu trắng, hơi mắc bệnh sạch sẽ, sinh hoạt bình thản và cũng rất có quy luật, không có đam mê bất lương nào. Thích trời chiều và cây xanh, thích tản bộ một mình. Thích ăn đồ ngọt, thích uống nước cà chua, nước chanh, nước đào cùng tất cả những loại nước trái cây tươi. Anh còn thích Tô Tiêm.

Tô Tiêm là hàng xóm của anh, hai người là thanh mai trúc mã lớn lên với nhau từ nhỏ. Hứa Ngôn đã quen bảo vệ che chở, chăm sóc cho cô như một người anh. Tô Tiêm môi hồng răng trắng, như tượng khắc ngọc mài, giống như một cô búp bê xinh đẹp. Từ nhỏ đã được ba và bà ngoại chiều thành hư, khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo tùy hứng. Nhưng rất nghĩa khí, yêu ghét rõ ràng. Ánh sáng chói lọi như một ngọn lửa, luôn hấp dẫn những kẻ cô đơn lạnh lẽo đến gần cô. Mà Hứa Ngôn, chính là một người trong số đó.

Tử Thất biết Hứa Ngôn thích Tô Tiêm, bởi vì từ năm thứ ba trung học, cô đã yên lặng dõi theo anh, vô số lần bất gặp ánh mắt anh dừng lại vì Tô Tiêm, vô số lần nhìn thấy anh đặt một quả táo mà Tô Tiêm thích ăn nhất lên chỗ mà Tô Tiêm ngồi, màu đỏ tươi rói ướm át kia, khiến ắt người ta nhức nhối.

Tô Tiêm cũng biết Hứa Ngôn thích mình, từ lúc còn rất bé, mình đã là người duy nhất Hứa Ngôn quan tâm, là công chúa nhỏ anh sẽ dùng tất cả sức lực để bảo vệ. Một Hứa Ngôn lúc nào cũng thông dong bình tĩnh, mỗi lần khi mình lỡ miệng đùa giỡn trêu chọc cũng sẽ mỉm cười một cách dịu dàng cứng chiều. Anh không thích nói nhiều, cũng không biết biểu đạt, lại luôn yên lặng quan tâm đến mình.

Hồi còn nhỏ, khi những đứa trẻ khác cười cô không mẹ, bắt nạt cô, Hứa Ngôn sẽ đứng chắn trước người cô, cho dù bị đánh cũng không chịu đáp trả. Mình nói muốn uống sữa tươi, muốn ăn táo, vậy là sau đó mỗi sáng trong ngăn bàn đều có một bình giữ ấm tràn đầy sữa tươi cùng với một quả táo đỏ tươi, hơi ho một chút là có thuốc cảm. Mỗi ngày đưa mình về nhà, lúc tâm trạng mình không tốt sẽ đưa mình đi dạo. Mỗi lần cho dù cô có nói gì, lúc nào cũng cầu gì được nấy. Như vậy cảm động sâu sắc hơn rất nhiều những chàng trai tặng hoa hay viết thư theo đuổi mình.

Chỉ có điều, Tô Tiêm còn quá nhỏ, cô không hiểu, cũng không biết làm sao để tiếp nhận và gìn giữ tình yêu chân thành hiếm có này. Cô giống như tất cả những cô bé xinh đẹp ở tuổi này, ham chơi và có chút ái mộ hư vinh, thích có những anh bạn trai bá đạo một chút, có chủ kiến một chút, thích những anh chàng ngông nghênh biết đánh lộn, thích lăng mạn và những lời ngon tiếng ngọt, thích đối phương lúc nóng lúc lạnh với cô, không quá coi trọng cô.

Nhưng mà, những thứ này Hứa Ngôn đều không có. Cho nên cô vẫn chỉ coi Hứa Ngôn là một bến cảng, lúc mưa bão đến thì tới nghỉ chân một chút, ẩn mình tránh gió. Lúc trời quang sẽ quên bằng mất anh, chu du trong thế giới của mình.

Hứa Ngôn rất hiểu cô, cho tới giờ chưa từng nhiều lời, dù sao ai cũng có cách sống của riêng mình. Đối với hình thức chung sống với nhau như vậy của hai người họ, anh cũng chẳng cảm thấy có gì sai. Từ lúc còn rất nhỏ, chăm sóc bảo vệ Tô Tiêm đã trở thành một loại thói quen của anh. Hoặc có lẽ chỉ có phương thức này, mới có thể có người bước được vào cuộc sống chưa từng có sợ hãi hay gợn sóng nào của anh.

Anh thích sự lạnh nhạt, vô dục vô cầu như vậy, nhìn Tô Tiêm thay bạn trai như thay quần áo, cũng chẳng hề để ý chút nào, vẫn đam phong thanh trải qua cuộc sống đầy quy luật có hơi cứng nhắc của chính mình.

Có một ánh mắt thường len lén nhìn chằm chằm vào anh, khiến cho anh cảm thấy đằng sau gáy có hơi nóng rực. Anh biết đó là Phương Tử Thất, bất cứ lúc nào Hứa Ngôn lơ đãng nhìn thấy cô, cô cũng sẽ đỏ mặt nhanh chóng quay đầu ra chỗ khác.

Có một lần cả lớp vào rừng dã ngoại, mọi người hưng phấn tán loạn hát hò quay về, chỉ có cô ấy phát hiện ra thiếu mất mình, liền quay lại tìm. Sau đó đưa mình, vốn đang tản bộ không cẩn thận lại tẹo mắt cá chân, ngồi dưới một thân cây trở về.

Biết môn Hóa mình học không tốt, cô ấy liền lấp bắp chủ động đề nghị mỗi ngày cuối tuần sẽ bỏ túc ình. Sau đó Hứa Ngôn đồng ý.

Người không hiểu Hứa Ngôn, cũng sẽ không quen với việc anh ít nói, sẽ cảm thấy con người này quá thâm trầm. Thật ra thì, chẳng qua anh chỉ quá mức tùy duyên, đối với những chuyện đã được định sẵn, cho tới giờ chưa từng chủ động theo đuổi hay bài xích. Loại tùy duyên này trong mắt Tô Tiêm chẳng khác nào vô nguyên tắc mà gần với tùy tiện, khiến ột cô gái luôn tràn đầy ý chí phấn đấu cùng sinh lực như cô rất không thích.

Trong cuộc sống, người bình thường không cự tuyệt điều gì và cũng không biết tranh thủ gì cả như vậy khó tránh khỏi sẽ bị chèn ép, nhưng cảm giác tồn tại của Hứa Ngôn có thể đủ mờ nhạt đến mức khiến cho những người xung quanh gần như bỏ rơi anh. Ánh mắt xa rời thế tục xa xôi như vậy, dường như không để gì vào trong mắt, khiến cho người ta không dám trêu chọc hay sinh ra sự khinh nhờn.

Anh cứ sạch sẽ đứng ở đó, rất dễ dàng bị bao phủ trong đám đông. Nhưng khi nhìn kỹ lại, phảng phất như không thuộc về thế gian này.

Đối với bản thân Hứa Ngôn mà nói, anh không hẳn là không biết tranh thủ hay cự tuyệt, chẳng qua là có lúc, rất nhiều chuyện, tốt hay xấu, đối với một người vô dục vô cầu như anh mà nói, căn bản không có gì khác biệt.

Còn chưa tới nửa năm nữa sẽ tốt nghiệp, Tử Thất thích Hứa Ngôn từ sơ trung cho đến cao trung đã gần sáu năm, nếu không nói thì sau này sẽ không có cơ hội. Cuối cùng, cô quyết định, lấy dũng khí tỏ tình với anh.

Ngày lễ tình nhân, trường học vẫn bắt học thêm, cô viết thư hẹn anh gặp trên sân thượng của trường, sau đó Hứa Ngôn đến thật. Quá trình cực kỳ đơn giản, giống hệt các bước tỏ tình khác, Tử Thất lấy hết dũng khí nói, “Hứa Ngôn, em thích anh lâu lắm rồi, xin hãy kết giao với em!”

Sau đó giờ chiếc hộp sô cô la nho nhỏ lên thật cao, cúi gằm xuống, đầu đầy mồ hôi. Mồ hôi thấm vào chỗ một cái mụn vừa bị vỡ do không cẩn thận chen lấn khiến cô hơi ran rát. Chỉ một câu nói đơn giản như vậy thôi, người khác có thể nói ra rất dễ dàng, nhưng cô thì đã phải luyện tập không biết bao nhiêu lần trước gương.

Chỉ vì, cô là một đứa nói lắp. Đúng vậy, Phương Tử Thất là một đứa nói lắp.

Đối với kết quả của chuyện tỏ tình thật ra cô cũng không trông đợi nhiều, cô biết Hứa Ngôn sẽ cự tuyệt, nhưng cô biết Hứa Ngôn tốt bụng, ít nhất sẽ không cười nhạo cô.

Mà thẳng thắn nói ra nỗi lòng của mình với anh, là sự tôn trọng mà dành cho phần tình cảm này, cũng là chuyện duy nhất cô có thể làm cho tình yêu đã chờ đợi mòn mỏi bấy lâu.

Hứa Ngôn nhìn cô, yên lặng hai giây, sau đó nhận lấy sô cô la trong tay cô.

Tử Thất kinh ngạc ngẩng đầu, trợn mắt há mồm lú lười nhìn chăm chăm anh, sau đó nhìn thấy Hứa Ngôn đang tò mò quan sát hộp sô cô la trên tay, khẽ gật đầu.

“Cái, cái gì?” Tử Thất ngây ngốc hỏi, có chút không kịp phản ứng.

Hứa Ngôn ngẩng đầu lên, dùng giọng nói bình thản như trước tới nay vẫn dùng, mặt không chút thay đổi nói ra hai chữ sẽ thay đổi cả đời Tử Thất ——

“Được thôi.”

Tử Thất đóng băng trong nháy mắt, đầu óc trống rỗng, ngây ngẩn một lúc lâu không nói được lời nào. Hai người nhìn nhau một lúc không nói gì, không khí kỳ lạ mà gượng gạo.

Hứa Ngôn tự mình mở nút thắt nơ ra, bên trong từng ô từng ô là những miếng sô cô là đủ loại hình dáng được xếp gọn gàng, có sao, có trăng, có cái hình thoi, có cái hình hạt đào, còn cả hình chú gấu con. Mỗi một miếng bên trên đều khắc những dòng chữ nho nhỏ đáng yêu: Hứa Ngôn, em thích anh.

“Là tự mình làm cơ à?” Hứa Ngôn hơi nhúu mày. cuối cùng cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Tử Thất run rẩy mở miệng, tay cũng vung vẩy ra hiệu theo: “Không, không hẳn là thế, em mua ở cửa hàng, sô cô la nguyên chất. Sau đó dùng khuôn mẫu in, in ra.”

Tử Thất bắt đầu nghĩ có phải cô đã nhớ nhầm ngày tháng rồi đúng không, hôm nay rốt cuộc là lễ tình nhân hay là cá tháng tư?

Hứa Ngôn cầm một ngôi sao bỏ vào miệng, mới ngậm đã tan.

“Ngon lắm, cảm ơn.” Hứa Ngôn từ đáy lòng gật đầu nói.

Không hiểu sao anh rất thích ăn đồ ngọt, những sự vật, con người ở xung quanh rất khó có thể khiến anh xúc động, nhưng đồ ăn thì có.

Trời vẫn lạnh như cũ, Hứa Ngôn nhìn thân thể mảnh dẻ của Tử Thất trong chiếc áo len màu đen rộng thùng thình run rẩy, chóp mũi hồng hồng, đáng vẻ như sắp khóc đến nơi.

“Ở đây gió lớn lắm, chúng ta về đi.”

“Nhưng, nhưng mà... ý của anh là, ý của anh là... anh đồng ý, đồng ý, làm bạn bạn bạn bạn trai của em?” Tử Thất hồi hộp nuốt nước miếng một cái.

“Ừm, phải. Em có chuyện gì muốn anh làm không?” Hứa Ngôn giống như đang trả lời một chuyện rất bình thường.

“A? Chuyện gì! Không có, không có. Anh, anh muốn chỉ chuyện gì?”

Hứa Ngôn chưa từng ở bên những cô gái khác, mà trong trí nhớ của anh, Tô Tiêm luôn có cả đồng chuyện muốn anh giúp một tay.

“Ví dụ như mang bữa sáng cho em, đưa đón em đi học, hoặc là cùng em đi dạo phố hay xem phim gì đấy?”

Tử Thất kinh ngạc che miệng, mắt càng mở to hơn, “Nhưng, có được không?”

Hạnh phúc xa xỉ như vậy, cô mới chỉ dám nghĩ một chút trong mơ mà thôi.

“Được chứ.” Hứa Ngôn lại cầm một miếng sô cô la bỏ vào miệng, cảm giác mềm mại khiến cho anh dễ chịu nheo mắt lại.

“Vậy, vậy tan học anh đưa em về nhà, được, được chứ?” Một khắc kia, nước mắt đảo quanh tròn mắt Tử Thất, long lanh.

Hứa Ngôn nhìn cô, hoàn toàn không thể hiểu được sao một quyết định tùy ý đơn giản của mình lại khiến cô cảm động đến vậy. Suy nghĩ một chút, liền nhẹ nhàng gật đầu.

Từ đó mỗi ngày sau khi tan học và cả những buổi tự học lúc tối muộn, Hứa Ngôn đều đưa Tử Thất về nhà. Nhà của Tử Thất và Hứa Ngôn đều ở cùng một hướng, đi ngang qua cửa nhà anh, nhưng xa hơn nhà của Hứa Ngôn một chút, mỗi lần Hứa Ngôn đưa cô về xong, còn phải vòng lại một đoạn.

Trên đường đi Tử Thất lúc nào cũng hết sức phấn chấn, sôi nổi hoạt bát. Cô vừa gầy lại nhỏ, đáng vẻ như thiếu dinh dưỡng, đã lớp mười hai rồi mà mặt mũi vẫn y như con nít.

Mỗi lần về nhà, Hứa Ngôn đều rất yên lặng, anh làm việc rất nghiêm túc, ngay đến cả đi bộ cũng nghiêm túc. Hai bên không nói nhiều, một là bởi vì Hứa Ngôn từ trước tới nay không thích nói chuyện, hai là bởi vì Tử Thất vốn nói lắp, đối mặt với Hứa Ngôn lại càng thêm căng thẳng không nói nên lời.

Nhưng cho dù Tử Thất có khoác bộ cánh âm trầm, trên mặt vẫn luôn mang theo một nụ cười rục rịch, Hứa Ngôn ở bên cô cũng nhanh chóng trở nên nhẹ nhõm ăn ý. Anh vốn không thích tâm trạng của mình xảy ra dao động quá mạnh mẽ, cảm giác đó khiến anh thấy khó mà nắm bắt.

Lần đầu tiên bọn họ nắm tay là ở trong công viên, Tử Thất đi bên cạnh anh thấy mặt bên kéo lấy ống tay áo anh, sau đó đỏ mặt ngoắc lấy ngón út của anh. Hứa Ngôn cũng không nói gì, chỉ để yên cho bàn tay nhỏ nhắn của Tử Thất lôi kéo, có thể cảm thấy được lòng bàn tay cô toàn là mồ hôi.

Buổi tối họ bắt đầu ngồi chung một chỗ tự học, trước kia Hứa Ngôn thích ngồi một mình, thỉnh thoảng Tô Tiêm cũng tới đây ngồi nhỏ giọng nói chuyện với anh. Có điều hôm nay đã đổi thành Tử Thất, nói cho tốt

đẹp thì là đến để phụ đạo cùng giám sát anh học tập. Tử Thất phát hiện thành tích học tập của Hứa Ngôn vẫn bình bình không phải là do anh học không tốt, mà chẳng qua là do không thể học những thứ mà mình không thích, đại đa số thời gian đều đặt hết tinh lực vào việc vẽ tranh.

Sau đó cứ vậy, rất nhiều những buổi tối xăm xít trước kỳ thi tốt nghiệp, Tử Thất cứ ngồi bên cạnh Hứa Ngôn đọc sách làm bài, mệt mỏi thì xem mấy quyển truyện tranh thiếu nữ nhàm chán, hoặc là ngủ gà ngủ gật, cực ít khi nói chuyện quấy rầy đến anh, thường để cho Hứa Ngôn gần như không cảm giác được sự tồn tại của cô.

Rất nhanh cả lớp đều biết chuyện hai bọn họ đang kết giao, tất cả mọi người đều cảm thấy khó hiểu, không tin rằng Hứa Ngôn sẽ buông tha cho Tô Tiêm mà thích Tử Thất. Vậy nên có tin đồn rằng anh vì chuyện Tô Tiêm đang qua lại với một anh chàng đã đi làm, cho nên hai người cãi nhau, Hứa Ngôn cam chịu nên mới để cho Tử Thất lấp chỗ trống thừa dịp mà vào.

Đối với tất cả những chuyện này, Hứa Ngôn chỉ ngoảnh mặt làm ngơ, mỗi sáng vẫn mang sữa tươi và táo đến cho Tô Tiêm, mỗi chiều tan học vẫn đưa Tử Thất về nhà.

Cuối cùng vào một hôm sau khi tự học xong, trên đường về nhà, bọn họ đụng phải Tô Tiêm đang đứng chờ trước cửa nhà Hứa Ngôn. Ánh mắt sắc bén của Tô Tiêm trừng Hứa Ngôn, bước tới trực tiếp chất vấn: “Anh thật sự định ở bên cô ta?”

Ba người đứng dưới ánh đèn đường, bóng đổ thật dài.

Tử Thất nhìn Tô Tiêm, quần áo thời thượng, rực rỡ phô trương, ánh mắt âm trầm, cúi đầu. Lặng lẽ rút cánh tay đang khoắc lấy khuỷu tay Hứa Ngôn ra, thấp giọng nói, “Không, không cần tiễn em nữa, em, tự em về được, tạm biệt.” Sau đó giống như chạy trốn, chật vật bỏ đi.

Hứa Ngôn lẳng lặng đứng đó, không cản trở cũng không lên tiếng, nhìn Tử Thất chạy xa dần, cúi đầu mới phát hiện ra cặp sách của cô vẫn ở trong tay mình. Anh nghĩ không cần vội, mai cầm đến lớp cho cô ấy. Sau đó móc chìa khóa, chuẩn bị vào nhà.

Tô Tiêm chắn trước cửa, chặn anh lại, miệng cong lên rõ cao, tức giận lên án nói: “Thì ra anh vì cô ta nên mới không đưa em về nhà!”

Hứa Ngôn mặt không thay đổi lắc đầu: “Em nói sau này có bạn trai đưa em về, sợ anh ta hiểu lầm, cho nên không cần anh đưa về.”

Tô Tiêm cau mày: “Em không cần biết, em đã chia tay với anh ta rồi, bây giờ lại muốn anh đưa về.”

Hứa Ngôn vẫn lắc đầu: “Anh đã đồng ý với cô ấy rồi.”

Tô Tiêm dậm chân một cái, giận đến đỏ bừng cả mặt, khuôn mặt xinh xắn giống như một đóa hồng nở rộ: “Sao anh lại đồng ý với cô ta! Em không cần biết, anh kết giao với ai cũng được, nhưng không được phép ở cùng với cô ta. Em không muốn một đứa xấu xí lại nói lấp như vậy làm bạn gái anh!”

Hứa Ngôn dùng ánh mắt cương chiêu lại có chút bất đắc dĩ nhìn cô: “Đối với anh mà nói, là ai cũng chẳng có gì khác nhau.”

Trái tim Tô Tiêm chấn động, ánh mắt nhất thời đỏ lên, từ lúc nào, Hứa Ngôn đã bị cô làm cho tổn thương sâu đậm như vậy?

“Em xin lỗi Hứa Ngôn, em xin lỗi. Đừng như vậy mà, anh biết là cô ta không xứng với anh! Không phải em cố ý làm anh khổ sở đâu...”

Hứa Ngôn dịu dàng vỗ vai cô, “Đừng nghĩ lung tung, chuyện không liên quan đến em, anh rất ổn.”

Tô Tiêm ôm lấy cánh tay của anh: “Hứa Ngôn, chia tay với cô ta đi, em muốn ở bên cạnh anh, em thề sẽ không bao giờ khiến anh phải đau lòng nữa.”

Hứa Ngôn không chần chừ lắc đầu: “Tô Tiêm, con người anh quá đơn điệu hà khắc, không hợp với em, em nên tìm một chàng trai có thể dỗ dành em vui vẻ, có thể khiến em hạnh phúc hơn, cho em cuộc sống phong phú nhiều màu sắc hơn.”

Nước mắt Tô Tiêm bắt đầu lăn dài từng hạt lớn, nhất quyết không buông. Hứa Ngôn đẩy cô vào bên trong cánh cửa nhà bên cạnh: “Mau về nhà đi, nghỉ ngơi sớm chút.”

Tô Tiêm trừng anh một cái, dậm chân một cái đi vào nhà đóng sầm cửa lại. Hứa Ngôn vẫn không có biểu cảm gì, mở cửa sắt bước vào nhà mình.

Nhưng bắt đầu từ ngày hôm sau, cuộc sống của Hứa Ngôn và Tử Thất không còn yên ả như vậy. Lúc tự học Tô Tiêm sẽ mang bài tập đến chỗ Hứa Ngôn hỏi này hỏi kia. Có lúc buổi tối lúc Hứa Ngôn và Tử Thất cùng nhau về nhà, Tô Tiêm sẽ gọi điện thoại cho Hứa Ngôn nói mình đang say gục ở quán rượu nào đó bảo Hứa Ngôn đến đón cô, Tử Thất luôn đứng một bên nhìn Hứa Ngôn, sau đó mỉm cười gật đầu nói: “Anh đi đi.” Sau đó lại một thân một mình cô đơn tự đi về nhà.

Nhưng may mắn ở chỗ Tô Tiêm chưa từng cố ý gây khó dễ cho Tử Thất ngay trước mặt, cô ta gần như rất ít khi nói chuyện với cô, hay là gọi tên cô, thậm chí cho tới giờ cũng chưa từng nhìn cô. Trong mắt Tô Tiêm, Tử Thất ngay cả tư cách làm đối thủ của cô cũng không có. Cô cũng biết trong lòng Hứa Ngôn, Tử Thất cần bản chẳng là cái gì.

Hứa Ngôn vẫn sống cuộc sống bình thản của anh như cũ, những chuyện xảy ra xung quanh đối với anh mà nói hầu như chẳng có bất kỳ ảnh hưởng nào. Giờ Tử Thất ở bên anh đã ít nói hơn, cũng ít cười hơn nhiều, anh nhìn thấy trong mắt, nhưng cũng không để trong lòng.

Sắp tới kỳ thi tốt nghiệp trung học, bất cứ ai khi đối mặt với một tương lai khó lường đều khó tránh khỏi có chút hoang mang sợ hãi, anh vẫn gió nhẹ mây bay như cũ. Tử Thất nói mơ ước của cô là trở thành một giáo viên tiểu học hoặc trung học. Bởi vì cô thích trẻ con. Đáng tiếc ngay cả nói chuyện một cách bình thường cô cũng lấp bắp chứ đừng nói là đứng giảng bài trên bục giảng, cô thề rằng một ngày nào đó cô sẽ sửa được tật xấu này.

Lúc Tử Thất nói lời này, bên ngoài cửa kính của nhà hàng KFC, mưa đang rơi tí tách, Hứa Ngôn nhìn dáng vẻ đầy ý chí sôi sục của cô không nhịn được mỉm cười. Hồi lý tưởng của bản thân, Hứa Ngôn lắc đầu, tương lai như thế nào thì sẽ là thế ấy, đến giờ anh chưa từng hy vọng xa vời hay cưỡng cầu gì cả, thậm chí ngay cả theo đuổi cũng chưa từng nhắc tới.

Tử Thất nói Hứa Ngôn thích vẽ tranh lại vẽ đẹp như vậy, sao không thi vào học viện mỹ thuật trung ương đi, vậy sẽ được tiếp tục ngồi yên mà vẽ. Hứa Ngôn chưa từng có suy nghĩ này, chỉ nhàn nhạt nói ngày triệu tập dự thi đã qua rồi. Tử Thất phần chần bưng bưng nói với anh, mấy hôm trước có một người bạn của ba cô làm giáo sư trong viện Mỹ thuật trung ương tới nhà chơi, vô tình thấy được bức vẽ của Hứa Ngôn, vô cùng tán thưởng, nói nếu anh đồng ý, có thể đi thử một lần.

Hứa Ngôn im lặng, hỏi em muốn anh học trường đó sao? Tử Thất đỏ mắt cúi đầu nói bởi vì như vậy, bọn họ sẽ được học đại học ở cùng một thành phố. Hứa Ngôn ngẫm nghĩ một chút rồi đồng ý. Hai ngày sau lên đường đi Bắc Kinh, sau đó được đặc cách cho qua kì thi.

Đêm nhận được thông báo, Tử Thất cùng anh ở trên cầu uống bia ăn mừng. Tử Thất cười, kéo tay dựa vào vai anh, cứ hưng phấn mãi vì cuộc sống đại học tốt đẹp sắp tới. Hứa Ngôn vẫn không có biểu cảm gì, nhìn nửa vầng trăng sáng trên bầu trời, nhưng giữa đường lại bị cuộc điện thoại của Tô Tiêm làm cho gián đoạn.

Lúc Hứa Ngôn chạy tới cửa quán KTV, Tô Tiêm đang ôm thành lan can nôn thốc nôn tháo. Hứa Ngôn tới đỡ cô, Tô Tiêm đẩy anh ra, tát cho anh một cái rất mạnh.

“Không ngờ Hứa Ngôn anh lại vì đi cửa sau mà chịu ầm ứ ở bên cạnh cô ta! Tôi nhìn nhầm anh rồi!” Sau đó bật khóc lão đảo xoay người chạy đi, lại tuyệt vọng ngã trên mặt đất, bắt đầu khóc òa lên như một đứa trẻ. Hứa Ngôn không nói lời nào đỡ cô dậy, đỡ dựa vào người, sau đó đưa cô về nhà.

2. Chương 02

Sau khi tốt nghiệp trung học, Hứa Ngôn vượt qua kỳ thi viết, chính thức lấy được giấy thông báo của Học viện Mỹ thuật, Tử Thất cũng đạt điểm cao vào đại học Sư phạm Bắc Kinh, Tô Tiêm vào miền Nam học thiết kế quảng cáo ở một trường đại học bình thường.

Bốn năm nói ngắn thì rất ngắn, nói dài lại rất dài, trong thời gian này, Tử Thất dùng hết toàn bộ tâm lực của cô, cố gắng lột xác.

Để thoát khỏi tật nói lắp, cô đã thử vô số phương pháp, lần nào ngậm hạt thủy tinh luyện tập phát âm cũng cắn rách cả môi. Cô bắt đầu chú ý đến dinh dưỡng, chú ý vận động, chú ý dưỡng da, bắt đầu xem các tạp chí thời thượng, bắt đầu chú trọng đến ăn mặc. Để không nổi mụn, cô cực ít ăn cay cùng với các thứ nhiều chất kích thích. Cô thích uống nước trái cây, nhưng tuyệt đối không bao giờ ăn táo, đối với cô, táo và sữa tươi đã trở thành một loại đau đớn trong cơ thể.

Diên cuồng, thậm chí có chút tự ngược ép mình phải thay đổi, ép mình trưởng thành. Cuối cùng nói chuyện cũng không còn lắp bắp, cũng ngày càng xinh đẹp. Trong mấy năm ngắn ngủn, từ một con vịt con xấu xí trong quá khứ, cô đã biến thành một con thiên nga trắng tự tin quyết đoán, tràn đầy quyến rũ. Mà thứ duy nhất nguyên vẹn cô vẫn còn tiếp tục gìn giữ, chính là tình yêu bao năm không đổi kia với Hứa Ngôn.

Cùng với sự thay đổi kinh người của cô, thời gian dường như ngừng lại trên người Hứa Ngôn, năm tháng đối với anh mà nói, chỉ là những con số không ngừng tăng lên. Anh vẫn sống rất quy luật, yên tĩnh vẽ những bức tranh của mình, không màng đến thế tục, sinh hoạt giống như một ẩn sĩ.

Mặc dù cũng sống trong một thành phố, cách nhau cũng không xa, nhưng anh và Tử Thất cũng không gặp mặt thường xuyên. Một là do tính tình của anh, hai là Tử Thất luôn luôn bận rộn, bận học hành, bận thay đổi, bận làm cho bản thân trở nên phong phú hơn. Tô Tiêm trong lòng cô là một nỗi sỉ nhục và chướng ngại vật quá lớn, cô quá muốn vượt qua, muốn chứng minh bản thân mình, một ngày nào đó có thể danh chính ngôn thuận xứng với Hứa Ngôn.

Đêm hôm đó cô chưa chạy được hai bước đã quay lại để lấy cặp sách của mình, nghe được lời Hứa Ngôn nói với Tô Tiêm.

—— đối với anh mà nói, là ai cũng chẳng có gì khác nhau.

Sớm biết chuyện vốn là như thế, nhưng nước mắt của cô vẫn không kìm được rơi đầy đất.

Cô biết mình rất kém cỏi, cũng biết trong lòng Hứa Ngôn, cô chẳng là gì cả. Nhiều năm như vậy, cô đã dần dần hiểu rõ tính cách của Hứa Ngôn, anh rất ít khi chủ động làm việc gì cho ai đó, cũng sẽ không cự tuyệt bất cứ thứ gì. Nếu hôm đó, người tỏ tình không phải là cô, mà là những người khác, anh có lẽ cũng sẽ đồng ý. Giống như bây giờ, nếu mình không đề cập đến chuyện chia tay với anh, anh cũng sẽ thản nhiên nắm tay mình như vậy mãi. Cho dù người anh thích trong lòng vẫn là Tô Tiêm.

Bao nhiêu năm như vậy, Tô Tiêm vẫn là nốt ruồi chu sa trong lòng Hứa Ngôn, cũng là cái gai ghim sâu nhất trong lòng cô. Cô muốn trở nên tốt đẹp hơn, phải thay đổi, trở nên tốt đẹp hơn cả Tô Tiêm. Cô muốn xứng với Hứa Ngôn, cô vẫn một mực tin rằng, một ngày nào đó, Hứa Ngôn sẽ yêu cô.

Nhưng điều làm cô thất vọng chính là, dù cô có không ngừng lột xác, nhưng ánh mắt Hứa Ngôn nhìn cô, chưa từng thay đổi. Tử Thất thậm chí còn hoài nghi, anh có phát hiện ra sự thay đổi của cô hay không.

Thì ra là đẹp hay xấu, là tốt hay hỏng, trong mắt của người không yêu mình, căn bản không có lấy nửa điểm khác biệt.

Ý thức được điều này, Tử Thất vừa tuyệt vọng lại bất đắc dĩ, nhưng vẫn không thể buông tay.

Bốn năm qua, chỉ khi nào lễ tết hay được nghỉ dài ngày Hứa Ngôn mới đến gặp cô một lần, sau đó cùng nhau dạo phố xem phim coi triển lãm gì đó. Hứa Ngôn cho tới giờ chưa từng chủ động gọi điện thoại cho Tử Thất, cho đến khi Tử Thất nói hy vọng mỗi tối thứ sáu anh hãy gọi điện cho cô, sau đó Hứa Ngôn cứ lặp đi lặp lại việc đó trong ba năm, chưa một lần bỏ lỡ. Hứa Ngôn cho tới giờ chưa từng chủ động nắm tay hay ôm ấp Tử Thất, trừ phi Tử Thất chủ động kéo anh ôm anh, anh cũng không cự tuyệt. Hứa Ngôn cho

tới giờ chưa từng chủ động tặng quà cho Tử Thất nhân dịp lễ tình nhân hay sinh nhật, trừ phi là Tử Thất nói, em muốn cái gì đó, anh nhất định sẽ làm được.

Ở bên nhau bốn năm, bọn họ cho tới giờ chưa từng hôn nhau một lần nào, mà hôn, có thể nói là cấm kỵ duy nhất của Hứa Ngôn.

Vào năm thứ hai đại học, đêm Giáng Sinh, bọn họ hẹn hò ở Hang Vui Vẻ, dưới khóm hoa, Tử Thất dùng môi vuốt ve gương mặt của Hứa Ngôn, nhẹ nhàng hôn lên mặt anh, sau đó, khi môi cô dời đến môi anh, đột nhiên lại bị anh đẩy ra. Đây là lần đầu tiên Tử Thất thấy Hứa Ngôn cự tuyệt, nhất thời khiến cho cô cực kỳ sợ hãi và lúng túng, cho rằng nhất định mình sẽ bị Hứa Ngôn ghét. Nhưng sau đó Hứa Ngôn lại giống như chẳng có chuyện gì xảy ra. Từ đó về sau, Tử Thất cũng không dám tùy tiện hôn anh, chỉ có khi anh ngủ, mới dám hôn trộm một lần. Man mát lạnh lạnh, đó là môi của Hứa Ngôn, đó là nụ hôn đầu tiên của Tử Thất.

Hứa Ngôn rất thích cuộc sống của mình bây giờ, yên ổn bình thản. Cho tới giờ cũng chưa từng nghĩ sẽ đổi bạn gái, vì có lẽ trên thế giới này, không ai có thể hiểu mình, yêu mình, nhân nhượng mình hơn Tử Thất. Anh không phải là người thích thay đổi, ở bên Tử Thất khiến cho anh có cảm giác thả lỏng và yên lòng, như vậy là đủ rồi.

Về phần Tô Tiêm, anh hay bất chợt nghĩ đến cô vào những khi trời chiều ngã về tây, hay lúc ban đêm mưa lất phất, nghĩ xem bây giờ cô sống có hạnh phúc hay không. Từ sau khi tốt nghiệp, bọn họ gần như chưa từng liên lạc. Kỳ nghỉ Tô Tiêm cũng rất ít khi về nhà, trong bốn năm, bọn họ chỉ vô tình gặp nhau đúng một lần vào hôm ba mươi ở cửa nhà. Khi đó, Tô Tiêm vẫn đẹp một cách kiêu ngạo như vậy, thời gian học đại học mài giũa cho cô trở nên càng thêm trưởng thành và có khí chất, chỉ có sự kiêu ngạo và tùy tính trong quá khứ của cô là vẫn không hề thay đổi.

Tô Tiêm nhìn anh, khóe miệng hơi nhếch lên hỏi: “Anh vẫn ở bên cô ta?”

Hứa Ngôn nhìn gương mặt cô gật đầu một cái, trong lòng thoáng qua một tia hiu quạnh. Sau đó Tô Tiêm xoay người rời đi, không nói thêm một câu nào.

Cuối cùng cũng chờ đến lúc tốt nghiệp đại học, Hứa Ngôn quyết định tiếp tục học nghiên cứu, sống tiếp cuộc sống không hề thay đổi của anh. Tử Thất thuận lợi liên hệ và được đi dạy ở một trường cao đẳng ở Bắc Kinh. Về phần Tô Tiêm, bốn năm đại học, cô dường như thay đổi thành người khác, không kết giao với một người bạn trai nào. Sau khi mất đi, cô mới biết Hứa Ngôn quan trọng với cô nhường nào. Nhưng trước sau vẫn không bỏ được sự kiêu ngạo của mình. Cho đến một buổi tối khi ở nhà, cô lật giở những bức ảnh chụp chung từ nhỏ đến lớn với Hứa Ngôn, nhìn khuôn mặt như điêu khắc vạn năm không thay đổi kia của anh, khóc trọn một đêm, ngày hôm sau cô cuối cùng cũng xách hành lý đến Bắc Kinh, vào làm ột công ty quảng cáo không lớn không nhỏ.

Sao cô có thể thua được? Cô còn chưa bắt đầu sao có thể thua được? Hơn nữa còn thua bởi một đối thủ không chịu nổi dù chỉ một cú đánh.

Tất cả sự quan tâm và dịu dàng của Hứa Ngôn đều là của mình, lại không công chấp tay tặng cho đứa con gái kia bao nhiêu năm như vậy, cô đột nhiên cảm thấy không cam lòng. Nhưng lòng tự ái và sự kiêu ngạo vẫn khiến cô không biết phải làm sao, cô không biết mình nên làm gì. Buổi tối rất nhiều năm trước đó, Hứa Ngôn cự tuyệt mình, muốn mình tìm một chàng trai tốt hơn, đó là chuyện nằm mơ cô cũng không nghĩ tới. Anh tình nguyện chọn một đứa con gái như vậy, cũng không chọn người mình thích. Cô chưa bao giờ gặp phải sự đả kích lớn như vậy, bao nhiêu năm vẫn không gượng dậy nổi, mà hiện giờ, cô cũng không thể chịu đựng một lần thất bại nào nữa.

Cô không trực tiếp đi tìm Hứa Ngôn, chỉ đến trường học của bọn họ đứng từ rất xa nhìn anh vào những khi rỗi việc. Vừa đứng từ xa yên lặng nhìn, vừa đỏ mắt. Nhớ tới bàn tay ấm áp của anh, nhớ tới bóng lưng đơn bạc lại vững chãi của anh. Qua nhiều năm như vậy, cô mới biết bởi vì sự tùy tiện ngu ngốc khi còn trẻ lúc trước mà cô đã bỏ lỡ thứ gì, đó là phần tình cảm chân thành nhất, sâu sắc nhất, chân thật nhất trong cả cuộc đời này của cô.

Cô bày ra một cuộc gặp ngẫu nhiên trước cổng trường học của Hứa Ngôn, sau đó hai người đi uống cà phê, bắt đầu nói về cuộc sống của mỗi người mấy năm gần đây. Năm tháng thay đổi, Tô Tiêm thay đổi, cả thế

giới đều thay đổi, chỉ có Hứa Ngôn không thay đổi, chỉ có ánh mắt trong suốt ôn hòa của anh vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Tô Tiêm che miệng cười, nói năng chậm rãi, trên người bớt đi vẻ nhõng nhẽo của một cô công chúa, lại tăng thêm mấy phần hương vị của phụ nữ, hai người bất tri bất giác đã ngồi trong quán cà phê mấy tiếng đồng hồ.

Từ đó về sau Tô Tiêm bắt đầu hay gọi điện thoại cho Hứa Ngôn, hoặc là gọi anh ra ngoài cùng nhau đi ăn cơm, xem phim, lúc đi dạo sẽ thân mật kéo anh giống như trước kia.

Tử Thất là nghe được đồng nghiệp nói, thấy bạn trai của mình đi cùng với một người con gái khác ở rạp chiếu phim. Lúc ấy lòng cô chợt trở nên rét lạnh, trực giác đầu tiên chính là, Tô Tiêm đã trở lại. Trở lại đòi Hứa Ngôn từ cô, mà Hứa Ngôn vốn đã thuộc về cô ta.

Vậy là đêm hôm đó, Tử Thất cứ lẳng lặng đứng như vậy dưới gốc cây liễu khô héo xiêu xiêu vẹo vẹo trước cổng trường học, nhìn Hứa Ngôn và Tô Tiêm bước ra từ trong nhà trọ của Hứa Ngôn, dọc đường đi vừa nói vừa cười. Một Hứa Ngôn với nét mặt tràn đầy vui vẻ như vậy, Tử Thất cả đời này chưa từng thấy qua bao giờ.

Tử Thất không làm gì cả, chỉ đứng mãi bên gốc cây đó, trời rất lạnh, mùa đông ở Bắc Kinh gió rất lớn. Cho đến hai giờ sáng Hứa Ngôn mới trở về, Tô Tiêm đưa anh đến quán bar. Mặc dù Hứa Ngôn không thích nơi ồn ào như vậy, nhưng anh vẫn đi.

Lúc quay về thấy Tử Thất đang đứng dưới lầu, lấy làm kinh hãi: “Không phải có chìa khóa rồi sao? Đến rồi sao không đi lên? Ngoài này lạnh như vậy.”

Tử Thất chỉ run run đôi môi tím bầm do đông lạnh, không nói gì.

Hứa Ngôn dẫn cô lên lầu, máy sưởi trong phòng đã hỏng, Tử Thất co người rúc trong chiếc giường sưởi, toàn thân đắp chăn bông thật dày, mở đến mức lớn nhất. Hứa Ngôn cầm khăn lông nóng lau mặt cho cô, hai người vẫn không nói một lời.

Hứa Ngôn sờ sờ trán cô xem có bị sốt không, Tử Thất bắt lấy tay anh áp lên mặt mình, nhẹ nhàng vuốt ve, trong mắt mơ hồ hồ có nước mắt. Cô biết, Hứa Ngôn sẽ rời xa cô. Nhưng cô không thể làm gì được, ở bên nhau lâu như vậy, mình ngay cả tư cách mở miệng để giữ anh lại cũng không có.

Hứa Ngôn không biết cô làm sao, chỉ đoán chắc cô gặp chuyện gì đó không vui. Thực chất bên trong Tử Thất rất kiên cường, chuyện vui vẻ sẽ chia sẻ với anh, nhưng khó khăn đau khổ luôn tự mình gánh lấy.

Anh cầm tay Tử Thất bỏ vào trong giường sưởi đắp kín chăn lại, hai bàn tay to lớn dịu dàng bao lấy bàn tay nhỏ bé của cô, thay cô sưởi ấm. Tử Thất nhìn anh, không hiểu tại sao anh còn có thể cư xử giống như trước, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Giờ Tô Tiêm đã quay lại, anh ấy nhất định sẽ chủ động nói chia tay với mình đúng không? Nhưng tại sao, đối mặt với mình anh ấy còn có thể bình tĩnh đến vậy? Hơn năm năm tình cảm chẳng lẽ trong lòng anh ấy không có lấy một chút phân lượng sao?

Tử Thất ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên mí mắt anh, Hứa Ngôn nhắm mắt lại, lông mi khẽ rung động dưới bờ môi lạnh như băng của cô.

Tử Thất rút tay ra khỏi tay Hứa Ngôn, dùng sức ôm lấy anh, môi cuồng nhiệt lướt qua gương mặt anh, hôn lên chóp mũi anh. Trong lòng kêu gào vô số lần, Hứa Ngôn, đừng đi, đừng rời bỏ em!

Nhưng lời nói đến khóe miệng lại hóa thành từng giọt nước mắt. Hứa Ngôn không biết trong lòng Tử Thất cô quạnh biết bao, cô luôn khát khao cái ôm của anh, sự ấm áp của anh, muốn cùng anh quấn quít thành một thân cây, dù cho có lẽ như vậy, cũng không thể thay đổi được sự trống rỗng và nhứt nhối trong cơ thể cô. Càng khát vọng, càng cuồng nhiệt bao nhiêu với anh, thì cô càng bị thương, càng bất đắc dĩ bấy nhiêu. Cái loại tuyệt vọng cùng sợ hãi khi sắp mất đi một người mà mình yêu nhất ấy Hứa Ngôn không bao giờ có thể hiểu được.

Nụ hôn hơi có chút điên cuồng của Tử Thất, khiến cho thân thể Hứa Ngôn từ từ cứng đờ. Anh vốn không thích gần gũi quá mức với người khác hoặc để người ta đụng vào, đặc biệt là tiếp xúc giữa môi và môi, anh không thể nào chịu được phải thân mật như vậy với người khác. Ban đầu Tử Thất thích ôm anh, chạm vào anh, anh chẳng qua là rất bị động tiếp nhận, tận lực không bài xích. Mãi cho đến khi không biết từ lúc nào, anh đã coi sự vuốt ve gần gũi của cô như một loại thói quen. Nhưng vẫn không thể nào chấp nhận việc thân

mật thêm một bước nữa, ví dụ như hôn môi, ví dụ như .Trên người anh, có lẽ căn bản không tồn tại thứ được gọi là dục vọng. Anh có thể để cho người ta nắm giữ tính mạng của mình, nhưng không thể để cho bất cứ ai chạm vào linh hồn của anh.

Bắt đầu hơi thở dốc dưới nụ hôn cuồng nhiệt của Tử Thất, muốn đẩy cô ra, nhưng lúc cảm nhận được nước mắt dính đầy trên khuôn mặt cô anh lại không đành lòng. Chỉ cẩn thận nghiêng đầu, tránh cho Tử Thất khỏi đụng phải môi của anh.

Tử Thất khao khát nụ hôn của anh, sự chủ động của anh đến vậy, nhưng cuối cùng, vẫn không thể được. Trong giây lát, những cảnh tượng ở bên nhau bao nhiêu năm qua cứ không ngừng hiện lên trong đầu cô, sau đó cô nghe được giọng nói lạnh như băng của Hứa Ngôn, như một vị thần ở trên cao nói: Đối với anh mà nói, là ai cũng chẳng có gì khác nhau.

Sau đó, nụ hôn của cô, dừng lại bên khoe miệng Hứa Ngôn.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng mệt mỏi và xót xa. Bao nhiêu năm như vậy, cô đã làm nhiều chuyện như thế, mà đối với Hứa Ngôn, mình vẫn chỉ là một người xa lạ chẳng là gì cả với anh ư, vẫn không có sự khác biệt nào. Lần đầu tiên cô thấy mình mệt mỏi như vậy, sợ rằng, sắp không chống đỡ nổi nữa rồi...

Tử Thất đột nhiên dừng lại nhẹ nhàng hôn hết những giọt nước mắt không cẩn thận làm vương trên mặt Hứa Ngôn, sau đó tựa vào vai anh, từ từ nhắm hai mắt lại. Cô thật sự quá mệt, quá mệt, nếu như có thể, cứ để cô cả đời này như vậy, đừng tỉnh lại nữa.

Thấy cô cuối cùng cũng yên tĩnh lại, Hứa Ngôn nhẹ nhàng ôm cô lên giường, còn mình thì nằm trên chiếc ghế sa lon nhỏ hẹp ngủ cả đêm. Lần đầu tiên từ khi sinh ra cho đến nay, anh hơi có cảm giác mất ngủ, lần đầu tiên từ khi sinh ra cho đến nay, anh bắt đầu nghiền ngẫm nỗi lòng và phiền não của Tử Thất, lần đầu tiên từ khi sinh ra cho đến nay, anh bắt đầu suy nghĩ về tình cảm của mình đối với Tử Thất.

Hôm sau khi rời giường, Tử Thất đã làm xong bữa sáng, cả người giống như chẳng làm sao, nụ cười nhàn nhạt, còn bảo Hứa Ngôn xê chiều đi cùng với cô xem triển lãm ảnh. Hứa Ngôn gật đầu một cái, đưa mắt nhìn Tử Thất. Trực giác của anh không hẳn là nhạy cảm, cũng thực sự quá ít khi quan tâm đến vui buồn giận hờn của Tử Thất, nhưng là, anh vẫn mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn. Điện thoại vang lên, Tô Tiêm muốn anh đi dạo phố với cô vào buổi chiều, anh từ chối, bởi vì anh đã đáp ứng Tử Thất trước. Tô Tiêm ở đầu dây bên kia rất tức giận, nhõng nhẽo ngang bướng muốn thuyết phục Hứa Ngôn, Hứa Ngôn vẫn không mảy may lay động, Tô Tiêm tức mình cúp luôn điện thoại.

Tối hôm đó, Tử Thất nhận được điện thoại của Tô Tiêm hẹn cô ra ngoài. Tử Thất không muốn đi, cô thậm chí còn không có dũng khí để đối mặt với người kia, mặc dù nhiều năm như vậy, những cố gắng của cô, tất cả cũng chỉ vì một khắc có thể ngăn đầu ưỡn ngực đứng trước mặt cô ta, nhưng, cô vẫn không làm được, cô chỉ cần nghe thấy cái tên Tô Tiêm thôi đã sợ hết hồn hết vía, trái tim đau đớn kinh khủng. Cho dù Tử Thất của ngày hôm nay có xinh đẹp, có ưu tú thế nào, ở trong mắt Tô Tiêm, cũng vẫn như cũ, chỉ có thể là một vai hề thảm thương trong quá khứ đó. Nhưng mà, cô căn bản không có cả dũng khí để cự tuyệt bất kỳ một câu nói nào của Tô Tiêm.

Trong nhà hàng xoay tròn, Tô Tiêm ngồi tựa bên cửa sổ, tư thái thông dong ưu nhã, cao quý xinh đẹp, từ công chúa thành công thăng cấp lên thành nữ vương, chờ đợi đối thủ cô chưa từng bỏ vào trong mắt đến. Nhưng sự xuất hiện của Tử Thất vẫn giáng cho cô một đòn nặng nề. Không cố ý chải chuốt, chỉ một chiếc áo gió màu đen đơn giản, tóc dài xoa vai, mặt mộc không trang điểm, giống như hoa Xương Bô trong màn sương, không kiều diễm, không yêu mỹ, không phô trương, nhưng rất đẹp. Chẳng qua là ánh đèn mờ mờ làm nổi bật sắc mặt tái nhợt đến đáng sợ, giống như một pho tượng đá.

Tô Tiêm kinh ngạc, giống như lúc trước khi cô không thể nào ngờ Hứa Ngôn sẽ chọn cô ta mà không chọn mình, cô không thể nào ngờ một Tử Thất xấu xí lại nói lấp khi xưa, lại biến thành dáng vẻ như ngày hôm nay, làm cho cô không thể nào khinh thường hay coi nhẹ. Cô vốn tưởng rằng trận đánh này sẽ rất dễ dàng, xem ra, là cô đã đoán nhầm. Cũng khó trách Hứa Ngôn đến giờ vẫn còn ở bên cô ta, chưa từng rời xa bao giờ. Cô ngồi nghiêm chỉnh, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú vào người con gái khác hẳn lúc xưa kia, chuẩn bị bắt đầu cuộc chiến tranh đoạt cô đã bỏ lỡ mất năm năm. Mà người trước mặt, hôm nay đã có đủ tư cách thành đối thủ của cô.

Tử Thất không dám nhìn vào mắt Tô Tiêm, ánh sáng của cô ta vẫn khiến cho cô hoa mắt váng đầu. Cô cố gắng cho bản thân chút dũng khí, nhàn nhạt chào hỏi cô ta: “Lâu lắm không gặp. Cô ổn chứ?”

Tô Tiêm vẫn làm việc dứt khoát như cũ, đi thẳng vào vấn đề: “Không ổn, bởi vì không có Hứa Ngôn bên cạnh tôi.”

Cô không ngờ, Tử Thất còn không nói lấp nữa. Một cô gái như vậy, lại ở bên cạnh Hứa Ngôn bao nhiêu năm như thế, trái tim vốn tràn đầy tự tin của Tô Tiêm bỗng có một tia bất an và sợ hãi.

Tử Thất không nói gì, bởi vì không biết nên nói gì. Chỉ lẳng lặng nhìn cốc cà phê trước mặt. Một ngụm cũng chưa uống, nhưng trong lòng cô đã cảm thấy đắng ngắt.

Tô Tiêm cau mày nhìn cô, “Cô là người thông minh, chắc đã biết tôi muốn nói gì, đáy lòng hẳn cũng đã rõ ràng Hứa Ngôn anh ấy không yêu cô một chút nào. Bao nhiêu năm như vậy, cá tính của anh ấy thế nào tôi tin là cô cũng hiểu rõ. Tôi hy vọng cô có thể chủ động chia tay với anh ấy, nếu không chắc chắn anh ấy sẽ không nói. Nếu như cô thực sự yêu anh ấy, hãy cho anh ấy được tự do, đừng có ích kỷ giữ anh ấy lại bên mình nữa. Như vậy cả hai người đều không được hạnh phúc, việc gì phải khổ như vậy chứ?”

Tử Thất ngây ngẩn ngồi ở chỗ đó, trả lại tự do cho anh sao? Bao nhiêu năm qua, tình yêu của mình đã trở thành sự trói buộc với Hứa Ngôn sao? Cô nhớ lại vẻ mặt tươi cười khi Hứa Ngôn ở bên Tô Tiêm ngày hôm đó, cố gắng giữ cho bản thân đừng rơi lệ trước mặt Tô Tiêm. Đứng dậy, yếu ớt nói: “Cho tôi thêm một chút thời gian...” Sau đó ráng hết sức giữ vững bước chân, một lần nữa vội vàng rời đi giống như đang chạy trốn.

“Cái gì?” Tô Tiêm nhìn bóng lưng hơi lay động của Tử Thất, không hiểu ý tứ của Tử Thất là cho cô ta thêm chút thời gian để suy nghĩ, hay là cho cô ta thêm chút thời gian để hai bọn họ ở bên nhau.

3. Chương 03

Cái ngày mưa gió ập tới ấy là lễ tình nhân, cơn ác mộng mà cả đời Tử Thất đều không thể nào quên.

Mấy ngày qua, Tử Thất vẫn không gặp Hứa Ngôn, cô hoang mang, vẫn không biết nên làm gì bây giờ. Bao nhiêu năm như vậy, cô vẫn cho rằng Hứa Ngôn là thứ cô không nên cũng không có tư cách chiếm được, giống như cô đã đoạt mất món đồ chơi yêu thích của Tô Tiêm, mà nếu cô đã nợ của Tô Tiêm, thì ngày nào đó cũng phải trả lại.

Lễ tình nhân, Tử Thất không gọi điện cho Hứa Ngôn sắp xếp lịch trình, khiến cho Hứa Ngôn thấy rất kỳ lạ. Bởi vì đó là ngày kỷ niệm của bọn họ, hàng năm, Tử Thất luôn ở bên anh và ăn mừng long trọng. Đến hôm nay, bọn họ đã ở bên nhau được năm năm. Năm năm đối với Tử Thất là quãng thời gian quá dài, nhưng đối với Hứa Ngôn chẳng qua chỉ là một cái chớp mắt.

Nhưng cho dù có cảm thấy kỳ quái, Hứa Ngôn cũng không gọi điện cho Tử Thất hay chuẩn bị thứ gì. Nếu không có hẹn với Tử Thất, Tô Tiêm gọi anh, anh cũng đi. Một bữa tối dưới ánh nến rất lãng mạn, nhưng Hứa Ngôn lại hơi có chút thất thần, trong lòng mơ hồ cảm thấy bất an.

Tô Tiêm uống rất nhiều rượu, anh không có cách nào khác, chỉ đành uống cùng với cô. Từ nhỏ Tô Tiêm đã thích uống rượu, cô nói thích bản thân nhẹ bẫng như vậy, chuyện gì cũng quên hết. Khi còn bé mẹ không cần mình và cha, bỏ đi theo người đàn ông khác, để lại cho cô quá nhiều đau khổ và nhục nhã. Mà sự cưng chiều của người nhà, khiến cho cô dần dần biết dùng sự kiêu ngạo và tùy hứng để che giấu vết thương và sự yếu ớt của bản thân.

Cơm nước xong, Tô Tiêm có hơi say, cứ la ầm la ỉ muốn về với Hứa Ngôn. Hứa Ngôn vì thích sự yên tĩnh, không thích ở ký túc xá, cố ý chuyển ra ngoài sống một mình, thuê một căn phòng trong trường. Hứa Ngôn không còn cách nào khác, đành chiều cô thuê xe quay về chỗ ở của mình.

Quay lại nhà trọ, Hứa Ngôn đỡ Tô Tiêm lên giường, dùng khăn nóng lau mặt cho cô, lại rót một chén trà cho cô giải rượu. Có chút xúc động nhìn Tô Tiêm, cô ấy vĩnh viễn giống như một đứa bé chưa trưởng thành,

cần sự quan tâm và chăm sóc của mình.

Ánh mắt Tô Tiêm mờ lung, mỉm cười nhìn anh. “Hứa Ngôn ôm em đi!”

Hứa Ngôn giúp cô cởi tất và áo khoác, đắp chăn lên, cô không hài lòng lại chui ra ngoài chăn, rúc vào ngực anh: “Hứa Ngôn ôm em!”

Hứa Ngôn cởi áo khoác xuống dịu dàng ôm lấy cô vào trong lòng, hương vị trên người cô khác với Tử Thất. Hương vị trên người Tô Tiêm là thứ hương đặc biệt, chỉ cần ngửi một lần, cả đời sẽ không bao giờ quên. Hương vị trên người Tử Thất lại như mùi bong bóng xà phòng nhân nhật, lúc có lúc không quanh quẩn bên cạnh bạn.

“Hứa Ngôn, về bên em đi, em không thể thiếu anh được.” Tô Tiêm ghé vào tai anh nhẹ giọng thủ thủ.

Hứa Ngôn nhẹ nhàng lắc đầu. “Anh có bạn gái rồi.”

“Anh nói Phương Tử Thất sao? Em biết anh không mở miệng nói với cô ta được, cho nên em đã giúp anh nói với cô ta rồi.”

Cánh tay Hứa Ngôn đột nhiên căng cứng, mặt không chút thay đổi hỏi: “Em nói gì với cô ấy rồi?”

“Em bảo cô ta hãy rời xa anh! Muốn cô ta trả tự do lại cho anh. Cô ta đã không mất chút công sức nào mà cướp anh từ em bao nhiêu năm như vậy rồi, hừ!” Tô Tiêm cố gắng áp vào ngực Hứa Ngôn, lắng nghe trái tim anh đang đập.

Hứa Ngôn không nói gì, vẫn im lặng. Hứa Ngôn như vậy khiến cho Tô Tiêm không tài nào hiểu được,, trong lòng có chút bất an: “Anh giận à?”

“Không. Sau này đừng nói với cô ấy những lời như vậy, cô ấy sẽ tưởng thật.” Hứa Ngôn nhẹ nhàng nói.

“Em vốn là nói thật! Em muốn cô ta dứt khỏi anh!” Tô Tiêm kích động, cô không hiểu Hứa Ngôn có ý gì. Chẳng lẽ anh không muốn thoát khỏi cô ta, ở bên cạnh mình sao?

“Hứa Ngôn! Nói cho em biết, anh không yêu em nữa sao?” Cô vươn hai tay nâng mặt anh lên, nhìn vào mắt anh.

Hứa Ngôn không chút do dự: “Yêu...”

Đúng vậy, tình yêu này, bao nhiêu năm qua chưa từng thay đổi. Nhưng mà, yêu không có nghĩa là bọn họ sẽ phải ở bên nhau. Hai người bọn họ không thích hợp, về điểm này Hứa Ngôn vẫn rất rõ ràng, cũng rất lý trí để đối đãi với tất cả.

“Vậy anh có yêu Phương Tử Thất không? Tại sao lần nào cũng tình nguyện chọn cô ta, mà không chọn em chứ?” Giọng nói của Tô Tiêm nghẹn ngào, ảm ức giống như trẻ con.

Hứa Ngôn không nói gì, anh thực sự không biết tình cảm của mình với Tử Thất là gì. Nhưng anh biết, mình không thể tiếp nhận Tô Tiêm. Anh nhẹ nhàng đặt Tô Tiêm lên giường, đắp chăn cho cô.

“Hứa Ngôn, em mặc kệ! Em muốn ở đây với anh! Anh hãy tin em, hai chúng ta ở bên nhau nhất định sẽ hạnh phúc!” Tô Tiêm mượn ba phần men say, túm lấy vạt áo Hứa Ngôn, ngồi quỳ ở trên giường, bốc đồng giống như trước kia, bắt đầu ầm ĩ.

“Thật xin lỗi, Tô Tiêm.” Hứa Ngôn chỉ xoay người từ từ đi ra ngoài. Suy nghĩ của anh đột nhiên có chút hỗn loạn, cần phải chỉnh đốn lại một chút.

Tô Tiêm sao có thể chịu được sự cự tuyệt lần nữa của anh, cô nhanh chóng bước chân trần xuống giường, ôm chặt lấy Hứa Ngôn từ phía sau, giống như trẻ con khê nức nở.

Hứa Ngôn bất đắc dĩ xoay người, lau đi nước mắt trên mặt cô, “Tô Tiêm, em đã lớn rồi, không thể tùy hứng mãi được. Hai chúng ta ở bên nhau thực sự không thích hợp, sau này nhất định sẽ có một chàng trai tốt hơn chăm sóc cho em.”

“Em không cần, em chỉ cần anh!!” Tô Tiêm níu chặt lấy cổ anh, đột nhiên hôn lên môi anh, cũng chặn luôn lời nói của anh lại.

Hứa Ngôn có chút giật mình, bản năng đẩy cô ra quay đầu đi, Tô Tiêm ôm chặt lấy anh, không chịu buông ra, hôn kịch liệt mạnh mẽ, đầu lưỡi trơn trượt linh hoạt xâm nhập toàn bộ. Hứa Ngôn trên người có cảm giác bài xích và khó chịu vô cùng, nhưng đại não lại có chút choáng váng. Anh dùng hết sức muốn đẩy Tô Tiêm ra, nhưng cô quấn quá chặt, móng tay ở sau gáy anh quẹt ra một vết máu.

Hứa Ngôn đau lòng, tội gì phải như vậy?

Đành buông tha không giãy dụa, để mặc cô hôn mình càng ngày càng sâu. Tô Tiêm thấy anh không kháng cự nữa, nụ hôn dần dần trở nên êm ái. Điều do bản thân quá ngu ngốc, mất bao nhiêu năm như vậy mới hiểu được tình yêu tận đáy lòng với Hứa Ngôn. Chuyện cũ lần lượt hiện lên trong đầu, khóe môi Tô Tiêm nhếch lên một nụ cười ngọt ngào, cô đã xác định rồi, Hứa Ngôn mới chính là hạnh phúc cả đời cô mong muốn.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng phịch, Tô Tiêm mở mắt, đúng là Tử Thất đang đứng trước cửa phòng ngủ, trong vẻ kinh ngạc lại lộ ra mấy phần sáng tỏ, tuyệt vọng và buồn bã, kinh hoàng nhìn cảnh tượng trước mặt, túi xách rớt trên mặt đất.

Trong mắt Tô Tiêm lóe lên một tia giảo hoạt và đắc ý, cảm giác Hứa Ngôn nghe được tiếng vang đang bắt đầu giãy dụa, cô càng ôm chặt anh hơn, không cho anh quay đầu lại.

Tử Thất nhặt túi xách trên đất xoay người bỏ chạy, cô quyết không cho phép bản thân rơi nước mắt trước mặt Tô Tiêm. Nhưng là, vẫn không nén được vừa chạy vừa khóc. Cả thế giới bên ngoài cũng trở nên hoang vắng, bước chân cô lảo đảo mà tuyệt vọng.

Đúng vậy, tất cả, đã kết thúc.

Hứa Ngôn nghe thấy tiếng động, trái tim dâng lên một trận bất an mãnh liệt, tiếc rằng Tô Tiêm ôm quá chặt. Anh có chút bối rối dùng sức đẩy cô ra mạnh hơn, không ngờ cô đột nhiên lại cắn một cái lên môi mình, chiếc răng hổ nhọn mà đáng yêu, lập tức khiến ôi Hứa Ngôn bị tróc da, máu tươi chảy xuống, trong miệng hai người đồng loạt có một vị tanh ngọt.

Hứa Ngôn bị đau đến nhúu mày, Tô Tiêm lại giống như đang đùa dai, nhả môi anh ra bắt đầu hôn gặm lên vành tai anh, thấp giọng thăm thò: “Em muốn anh nhớ, đời này cũng chỉ được hôn một mình em thôi!”

Hứa Ngôn buông cô ra, khó tin sờ lên môi mình, bị Tô Tiêm hôn có hơi sưng đỏ, trên tay dính một vết máu. Anh hé miệng, nghiêm túc cảnh cáo nói: “Sau này không được như vậy!” Vội vàng xoay người sang chỗ khác, không có một bóng người, sự bất an nơi đáy lòng lại càng thêm sâu.

Trên mặt Tô Tiêm hiện lên nụ cười đắc ý, đi vài bước nằm lăn ra giường lớn: “Em muốn uống sữa tươi!”

Hứa Ngôn bất đắc dĩ lắc đầu, đi ra ngoài rót cho cô một cốc sữa tươi: “Uống rồi đi ngủ sớm đi!”

“Vâng.” Tô Tiêm ngoan ngoãn co rúc ở trên giường, giờ phút này yên tĩnh ngoan ngoãn như một con mèo nhỏ.

Hứa Ngôn đóng cửa phòng ngủ lại bước ra ngoài, tâm trạng bỗng nhiên trở nên sốt ruột, dường như cảm thấy có chuyện gì đó đã xảy ra. Lần đầu tiên anh cầm điện thoại lên, không có việc gì cả lại bấm số của Tử Thất. Nhưng, điện thoại tắt máy.

Càng thêm lo lắng, mấy ngày nay cũng không có tin tức của Tử Thất, xem ra đại khái là liên quan đến những lời Tô Tiêm đã nói với cô ấy. Chẳng lẽ vừa này cô ấy đã tới đây? Trái tim anh lại bắt đầu thấp thỏm thêm mấy phần.

Đến tận bây giờ anh chưa từng nghĩ Tử Thất sẽ rời xa anh, bởi vì Hứa Ngôn biết, Tử Thất yêu anh sâu đậm hơn bất cứ ai trên thế giới này. Như vậy đã là tốt lắm rồi, anh cho tới giờ chưa từng nghĩ sẽ chia tay với cô, anh cũng sẽ dùng hết năng lực của bản thân để chăm sóc cho cô, có lẽ vài năm nữa bọn họ sẽ kết hôn, sau đó yên ổn sống hết cả cuộc đời này. Mà Tô Tiêm, bản thân anh hy vọng cô có thể tìm được một người đàn ông thật tốt mang đến hạnh phúc cho cô, nhưng tuyệt đối không thể là anh. Đây chính là suy nghĩ của Hứa Ngôn.

Anh đặt điện thoại xuống, nhanh chóng bình tĩnh lại, sau đó nằm trên sa lon ngủ rất trầm, trong mộng, tất cả đều phủ đầy sương.

...

Khi Tử Thất nhận được điện thoại là lúc cô đang chuẩn bị đi vào cửa soát vé ở sân bay. Cô cứ ngây ngẩn đứng ở đó, di động rơi trên đất, sau đó cúi người xuống co người lại, thấp giọng khóc thút thít. Gió nhẹ nhàng thổi mái tóc dài của cô bay tán loạn.

Tại sao ông Trời lúc nào cũng tàn nhẫn như vậy?

Cô không biết mình tới bệnh viện bằng cách nào, cô không có dũng khí lật tấm vải trắng phủ trên mặt Tô Tiêm, chỉ có thể nhìn xuyên qua khe cửa của phòng bệnh, thấy Hứa Ngôn đang ngồi trên giường, tay phải quần băng, cặp mắt vô thần ngây ngốc nhìn bức tường trắng phía đối diện, không có bất kỳ vẻ mặt nào, phẳng phất như một người thực vật đã mất đi tri giác.

Tử Thất che miệng lại cố để không bật khóc, kìm nén đến mức cô muốn nôn mửa. Cô biết, Hứa Ngôn đã không còn là Hứa Ngôn trước kia nữa, linh hồn của anh, đã chết theo Tô Tiêm mất rồi.

Tại sao? Tại sao lại như vậy?

Tô Tiêm, không phải cô muốn đoạt lại Hứa Ngôn mà cô thích nhất từ tôi sao? Bây giờ cô đã lấy được rồi, nhưng, tại sao cô có thể nhẫn tâm để anh ấy lại như vậy?

Tử Thất dựa vào tường, vô lực trượt xuống, bi thương, tuyệt vọng đến vậy.

Đêm qua, cô cuối cùng cũng đã nghĩ thông suốt, muốn buông tha, nói chia tay với Hứa Ngôn, trả lại tự do cho anh. Không ngờ lại nhìn thấy cảnh anh và Tô Tiêm đang hôn kia, khiến cho cô hoàn toàn hết trông mong và tuyệt vọng. Nhưng mà, ngay cả dũng khí nói chia tay và tạm biệt cũng không còn nữa. Sáng sớm nay, cô thu dọn hành lý định rời khỏi Bắc Kinh. Chỉ chậm một bước thôi, cô sợ mình sẽ không bỏ Hứa Ngôn mà đi được. Mất anh, mất đi mục tiêu bao nhiêu năm qua cô đã gắng sức vì nó, cô gần như đột nhiên không còn bất cứ giá trị hay lý do nào để tồn tại.

Mà thành toàn cho anh và Tô Tiêm, là việc cuối cùng cô có thể làm cho anh.

Nhưng không ngờ rằng, vừa tới sân bay, lại nhận được tin anh và Tô Tiêm gặp tai nạn giao thông. Tô Tiêm chết, Hứa Ngôn không sao, nhưng với Hứa Ngôn mà nói, chết có khi còn tốt hơn.

Tử Thất tựa vào tường khóc như một đứa trẻ. Tô Tiêm, cô gái mà cô vừa hận vừa sợ vừa mắc nợ vừa ước mơ lại vừa sùng bái đó, vậy mà đã ra đi? Hứa Ngôn yêu cô ấy như vậy, sao cô ấy có thể bỏ lại mà đi, sao cô ấy có thể bỏ lại mà đi?

Không biết cô đã khóc ngoài hành lang bao lâu, đột nhiên cảm giác có người đang an ủi vỗ lên vai mình, cô miễn cưỡng ngẩng đầu lên, là viên cảnh sát muốn điều tra một chút về sự cố tai nạn lần này, vì người thân của Hứa Ngôn và Tô Tiêm đều không ở Bắc Kinh, cho nên mới mời cô qua.

Tử Thất không còn chút cảm giác nào đi theo bọn họ, sau đó bước vào một căn phòng không lớn xem băng ghi hình lại vụ tai nạn. Bởi vì máy quay cách đường quốc lộ khá xa, tương đối ồn ào, nghe không rõ lắm.

Tử Thất lặng lẽ nhìn chằm chằm màn hình, nhìn Hứa Ngôn và Tô Tiêm ban đầu đang đi trên đường, Tô Tiêm rất thân thiết kéo Hứa Ngôn, nhìn đường đi thì chắc cách chỗ ở của Hứa Ngôn không xa và đang đưa Tô Tiêm về. Dọc theo đường đi, Tô Tiêm hết sức phấn khởi nói gì đó, nhưng Hứa Ngôn không nói câu nào. Tử Thất có thể tưởng tượng được, tối hôm trước, bọn họ còn làm gì đó, mà hôm sau đã phải đối mặt với sinh ly tử biệt như vậy, đã đau lòng đến không hít thở nổi.

Đột nhiên Hứa Ngôn nhận một cú điện thoại, chỉ một mực yên lặng lắng nghe, không hề mở miệng nói chuyện. Sau khi cúp điện thoại, hai người bắt đầu bước qua đường dành cho người đi bộ. Tử Thất mở to hai mắt, trái tim vọt đến tận cổ họng.

Hứa Ngôn vừa đi vừa cúi đầu suy nghĩ gì đó, bước chân rất chậm, sau khi đi qua bên kia đường đột nhiên lại dừng lại, bỏ tay Tô Tiêm ra, xoay người chạy thật nhanh quay lại, nhưng lúc này đèn đã biến thành màu đỏ, một chiếc xe tải đang nhanh chóng lao tới, Tử Thất và Tô Tiêm đồng thời phát ra một tiếng hét chói tai.

Đáng tiếc Tử Thất trước ti vi chỉ có thể nước mắt rưng rưng che lấy miệng mình, mà Tô Tiêm thì đã nhào người tới, đẩy Hứa Ngôn khỏi bánh xe, mà bản thân cô thì giống như một con bướm trắng, cứ vậy nhanh chóng bị đánh bay ra ngoài, lại nặng nề văng ra xa mấy thước, trong nháy mắt đã biến thành một bức tượng thủy tinh vỡ nát nhuộm đầy máu tươi. Hứa Ngôn như phát điên bỏ đến trước mặt Tô Tiêm, cần lấy tay cô, không khóc cũng không kêu, không có bất kỳ phản ứng cùng về mặt nào, chỉ sững sờ ở đó, một lúc lâu vẫn không hề nhúc nhích. Người vây xem cùng xe cộ càng lúc càng đông, trong trong ngoài ngoài vây kín đến nước chảy cũng không lọt, Hứa Ngôn cứ ngồi bên cạnh Tô Tiêm đã chết như vậy, bị thương đến thế, cô độc đến thế.

Tử Thất xem hết tất cả, đứng dậy lão đảo bước ra ngoài, thế giới biến thành một quang sáng trắng toát. Đứng thật lâu trước cửa sổ, sững sờ, tháng hai, trời bắt đầu đổ tuyết. Bông tuyết trắng tinh mà xinh đẹp, mỗi một bông đều giống như con bướm Tô Tiêm trong nháy mắt bay ra ngoài.

Tử Thất bắt đầu nhớ lại, nhớ lại lần đầu tiên khi cô nhìn thấy Tô Tiêm đứng trên sân khấu múa ballet, cũng mặc một chiếc váy trắng xinh xinh như vậy. Nhớ lại tiếng cười như chuông bạc của Tô Tiêm, tràn đầy sức cuốn hút. Nhớ lại tư thế trèo tường cúp học phóng khoáng mà đẹp đẽ của Tô Tiêm. Nhớ lại lần đầu tiên khi cô nhập học, vì hoảng hốt và nói lắp mà bị đám con trai trong lớp bắt nạt, Tô Tiêm đã giải vây cho cô thế nào. Mặc dù, người cao ngạo như cô ấy, cho tới giờ chưa từng để mắt nhìn đến mình.

Không ai biết, mình thích cô ấy đến thế nào, ao ước được như cô ấy, nhìn lên cô ấy như nhìn lên những ánh sao trên bầu trời đêm.

Nhưng mà, tại sao? Tại sao cô ấy có thể xinh đẹp lại tùy hứng được như vậy? Tại sao có thể vừa cố chấp lại thiện lương như vậy? Tại sao có thể vừa ngang ngược lại dịu dàng như vậy? Tại sao cô ấy lại được nhiều người yêu quý như thế, rồi sau đó lại không biết quý trọng, dễ dàng vứt bỏ và chia tay như vậy? Khi cô ấy đẩy Hứa Ngôn ra, không có một giây một khắc do dự. Nhưng hy sinh bản thân rồi, Hứa Ngôn sẽ phải làm sao? Hứa Ngôn phải làm sao bây giờ? Dùng người mà mình yêu thương nhất để đổi lấy mạng sống, Hứa Ngôn phải sống tiếp sao đây?

Tử Thất che mặt, lại khóc một lần nữa. Thật ra thì người hiểu rõ nhất chính là cô, sao lúc ấy người ở đó không phải là cô? Nếu người chết là cô, tất cả không phải sẽ trở nên đơn giản dễ dàng sao? Vì sao sự tình lại biến thành như thế này? Tại sao cô đã cố gắng tác thành, mà Hứa Ngôn vẫn không có được hạnh phúc?

Cánh tay phải của Hứa Ngôn đã dập nát gãy xương, gây tổn thương đến thần kinh, những chỗ khác không có gì đáng ngại, chỉ là sợ sau này có khối anh muốn cầm bút vẽ cũng khó mà được tự nhiên như trước kia. Tử Thất ngày đêm canh giữ bên cạnh chăm sóc cho anh, nhưng cảm xúc của Hứa Ngôn trước sau vẫn bình lặng quá mức, chỉ hơi có chút ngầy ngẩn, hơn nữa cũng không chịu mở miệng nói chuyện. Cha mẹ của Hứa Ngôn và cha của Tô Tiêm từ quê lên, lập tức già đi mấy chục tuổi.

Tử Thất bỏ công việc giáo viên, vào làm ở một công ty nước ngoài có mức lương khá cao. Tay của Hứa Ngôn cần rất nhiều tiền để ra nước ngoài làm phẫu thuật mới có hy vọng hồi phục hoàn toàn. Tử Thất không biết nếu như đã mất đi người yêu quan trọng nhất trong đời mình, còn không thể vẽ tranh được nữa, thì Hứa Ngôn còn biết dựa vào đâu để ráng sống tiếp đây.

Cô luôn ngồi bên cạnh giường Hứa Ngôn nói chuyện với anh, đọc báo cho anh nghe, từ mấy chuyện lông gà vỏ tỏi cho đến chính trị kinh tế rồi các loại triền lâm nghệ thuật. Hứa Ngôn dường như lắng nghe rất nghiêm túc, lại dường như có điểm không yên lòng. Anh dần dần nói chuyện, nhưng chỉ vài ba câu nói ít ỏi đến đáng thương, đối với chuyện của Tô Tiêm càng không nhắc đến một chữ nào.

Tử Thất tạm xin nghỉ học cho anh, đưa anh về ở cùng với mình. Tình huống hiện giờ như vậy, cô sao có thể mặc kệ anh được. Cô luôn cảm thấy mình sắp gục ngã, một mặt liều mạng làm việc, một mặt tỉ mỉ chăm sóc cho Hứa Ngôn, một mặt còn phải giả bộ tươi cười trước mặt anh.

“Hứa Ngôn, hè đến rồi, anh có nghe thấy tiếng ve kêu bên ngoài không?”

Hứa Ngôn nhìn ra ngoài cửa sổ, gật đầu một cái. Ánh nắng mặt trời hắt lên khuôn mặt anh, nhưng anh lại không cảm thấy chút ấm áp nào.

Tử Thất đưa cốc nước chanh vừa mới ép cho anh uống: “Mai em rảnh, chúng ta ra ngoài mua ít quần áo cho anh nhé?”

Hứa Ngôn lại gạt đầu một cái. Trơ mắt nhìn Tô Tiêm chết thay mình gây cho anh một cú sốc quá lớn, gần như đã tàn phá anh hoàn toàn. Nhưng khi nhìn Tử Thất cố gắng chăm sóc mình như vậy, anh biết cô cũng đau khổ không kém gì anh, cho nên ráng hết sức điều tiết, nhanh chóng thoát khỏi bóng ma của Tô Tiêm.

Anh trước sau vẫn không hiểu nổi, tại sao Tô Tiêm lại ngốc như vậy? Yêu một người, có thể dễ dàng hy sinh tính mạng của mình đến thế sao?

Anh nhìn Tử Thất, cố gắng quên đi Tô Tiêm đã từng xuất hiện qua, rồi biến mất. Mình và Tử Thất vẫn giống như mấy năm trước, sống một cuộc sống không chút gợn sóng hay sợ hãi.

Tử Thất nắm lấy tay anh, cười đến thật cô đơn. Sau đó Hứa Ngôn nghe thấy cô có chút khàn khàn nói: “Hứa Ngôn, chúng ta kết hôn đi.”

Hứa Ngôn có chút kinh ngạc nhìn cô, nửa ngày không nói gì, anh đã không thể bảo đảm, mình còn có thể chăm sóc cho cô tử tế, lấy trạng thái bây giờ của anh, thực sự không công bằng cho Tử Thất, cô có thể tìm một người yêu cô thật sự, tốt hơn anh rất nhiều. Mặc dù trước kia mình cũng đã tính đến chuyện muốn kết hôn với cô ấy, nhưng hôm nay...

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, trước mắt hiện lên khuôn mặt của Tô Tiêm.

Tử Thất ngực tràn đầy bức bối sắp không thể nào thở nổi, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười lạc quan như cũ, ánh mắt cố chấp mà kiên định. Cô muốn kết hôn với Hứa Ngôn, sau đó, chăm sóc cho anh cả đời, sẽ không để anh chịu bất cứ sự tổn thương nào.

Hứa Ngôn cảm nhận được nhiệt độ của bàn tay đang nắm lấy tay mình, đó chỉ sợ chính là thứ duy nhất trên cõi đời này khiến anh lưu luyến cùng bạn tâm. Anh quay đầu nhìn Tử Thất, rất lâu rất lâu, sau đó chậm rãi gạt đầu một cái.

4. Chương 04

Hôn lễ được cử hành tại nhà thờ, bạn bè người thân tới không nhiều lắm, đều là người nhà của Hứa Ngôn và Tử Thất, cùng với một số những người bạn học và giáo viên có quan hệ tương đối tốt.

Khi nghi thức diễn ra đến đoạn Cha xứ tuyên bố chú rể có thể hôn cô dâu, Hứa Ngôn sững sờ cả người, một lúc lâu vẫn không có phản ứng gì. Tử Thất nhanh chóng hôn lên mặt anh một cái, sau đó vội vàng kết thúc tất cả.

Hôn lễ là giấc mộng hoàn mỹ nhất của mỗi người phụ nữ khi được kết hôn với người mình yêu nhất, nhưng Tử Thất lại là cô dâu thảm thương nhất trên thế giới này.

Ban đêm, Hứa Ngôn đứng trước chiếc giường trong phòng tân hôn, có vẻ hơi bối rối, nhà là do Tử Thất thuê, cộng thêm vay mượn cô đã có thể mua được một căn nhà hơi nhỏ ở ngoại thành Bắc Kinh. Nhưng cô vẫn muốn dành dụm tiền, cô muốn mua một căn nhà rộng rãi một chút, để bố trí cho Hứa Ngôn một phòng vẽ thật lớn.

Cô muốn cho Hứa Ngôn một đời sống vật chất tốt nhất, nếu như, tình yêu của mình với anh ngày hôm nay đã không còn bất cứ nghĩa lý gì.

Hứa Ngôn vừa nghĩ đến chuyện cần làm giữa vợ chồng sau khi kết hôn, cả người đã dâng lên một trận sởn gai ốc. Anh ngay cả hôn còn cảm thấy chán ghét chứ nói gì đến sự tiếp xúc thân mật giữa tay chân. Nhưng anh cũng biết đây là việc nhất định phải chấp nhận sau khi cưới, anh không ngừng tự nhủ bản thân phải tỉnh táo một chút. Dù vậy, đứng trước giường, anh vẫn không biết nên làm gì bây giờ cho phải.

Tử Thất bước ra từ phòng tắm, nhìn dáng dấp bàng hoàng đầu tranh lại mê man của anh, khóe miệng dâng lên một nụ cười khổ. Cô sớm biết sẽ như vậy, cũng đã sớm chuẩn bị tâm lý. Kết hôn chỉ là vì để chăm sóc anh được thuận lợi hơn, cô sẽ không dùng chuyện đó để trói buộc anh, lại càng không miễn cưỡng anh trong bất cứ chuyện gì.

Cô ôm một tấm nệm mỏng khác đi vào, trải trên giường tử tế, sau đó nói chúc ngủ ngon, ngả đầu ngủ luôn. Hứa Ngôn một lúc lâu sau mới ngủ, Tử Thất cảm giác được anh đang ở bên cạnh mình, trong lòng vừa thấy yên ổn lại vừa đau khổ, nhưng như vậy thôi, là đủ lắm rồi.

Sau đó, trong thời gian hai năm, Tử Thất một mặt cực khổ làm việc, một mặt đầu tư cổ phiếu, gần như mang hết tâm lực của mình tập trung vào việc kiếm tiền, chỉ có như vậy, mới khiến cô không có thời gian suy nghĩ đến những chuyện kia, nghĩ đến vụ tai nạn đáng sợ đó.

Cô và Hứa Ngôn vẫn ngủ chung một giường, song khoảng cách chỉ cách nhau một cánh tay lại như ngàn núi vạn sông, hai người chưa từng lướt qua ranh giới đó. Thậm chí, ngay cả cử chỉ gần gũi như nắm tay ôm ấp khi yêu nhau cũng không có. Khoảng cách trong tâm hồn, không thể nào bù đắp được bằng sự đụng chạm của thân thể.

Mỗi khi Tử Thất cảm thấy áp lực quá lớn, sắp không trụ nổi, muốn ôm anh, tựa vào người anh khóc òa lên một trận, vừa nghĩ tới anh sẽ phải đè nén sự chán ghét nơi đáy lòng thế nào để chịu đựng không đẩy cô ra, cô lại càng trở nên trầm lặng mà xa cách.

Hai năm, cuộc sống hôn nhân của bọn họ vẫn tương kính như tân, thật sự là như tân, ngay cả gặp mặt cũng rất ít. Một mặt là do công việc của Tử Thất quá bận rộn, một mặt cũng là bởi vì, cô không muốn gặp anh. Mặc dù được nhìn anh về là một niềm an ủi, nhưng nỗi đau đớn trong lòng cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Làm việc tăng ca từ sáng sớm cho đến đêm khuya, kinh nghiệm, chăm chỉ, xinh đẹp, tiếng Anh tiếng Nhật lưu loát, năng lực làm việc lại hơn người, được coi trọng là đương nhiên, chức vụ của cô ở công ty thăng tiến rất nhanh. Hơn nữa với số tiền kiếm được từ đầu tư cổ phiếu, và cả tiền đi vay, cô cuối cùng cũng mua được một căn biệt thự, sửa sang toàn bộ lại theo ý thích của Hứa Ngôn. Tay của Hứa Ngôn sau khi được điều trị ở nước ngoài cũng đã khôi phục rất nhiều, giờ lại bắt đầu an tĩnh vẽ tranh.

Anh hầu như rất ít ra khỏi cửa, vẽ tranh, là chuyện duy nhất anh có thể và muốn làm lúc này.

Tử Thất sao có thể để tài năng của anh bị mai một, thỉnh thoảng cô mang một số bức họa của anh đi tham gia các triển lãm ở nước ngoài, giành được không ít giải thưởng. Hơn nữa, với một chút thủ đoạn cố ý tung ra, thanh danh của Hứa Ngôn càng ngày càng thịnh hành. Sau đó Tử Thất bắt đầu thu xếp thay Hứa Ngôn mở triển lãm xuất bản sách tranh.

Cô biết Hứa Ngôn không quan tâm đến những thứ này, chính là bởi vì không quan tâm, cho nên cũng sẽ không chán ghét hay kháng cự. Bình thường cô làm việc có hơi nghiêm nghị hà khắc, đồng nghiệp trong công ty cùng với đám cấp dưới luôn vụng trộm bàn tán về cô, thậm chí còn có lời đồn đại cô nuôi tiểu bạch kiểm, chòng ghẹo rượu lại thích bạo lực gia đình.

Có lẽ trong mắt những người đó, một người phụ nữ một lòng ra sức cho sự nghiệp lại khắt khe đều là bởi vì hôn nhân không được hạnh phúc. Được rồi, có lẽ thế. Chẳng qua là ít nhất chồng của cô không giống như lời họ nói, sự nghiệp của anh thành đạt, ưu tú, hơn nữa còn có tài.

Đây là một chút xú lông hư vinh của cô khi làm một người phụ nữ, có thể kiêu ngạo vì người mình yêu.

Không chấp nhận bất kỳ buổi chụp hình phỏng vấn nào, bên ngoài cũng chỉ thấy tranh mà không thấy người. Tất cả đều được tiến hành dưới tình trạng không ảnh hưởng gì đến cuộc sống của Hứa Ngôn. Tất cả mọi người chỉ biết rằng họa sĩ Hứa Ngôn có một người vợ vừa xinh đẹp lại giỏi giang, ra mặt giúp anh ta xử lý tất cả.

Áp lực của Tử Thất quá lớn, mỗi ngày trong đầu chỉ có hai chữ kiếm tiền, nhưng tranh của Hứa Ngôn, cho dù giá có cao đến mấy, cô cũng không nỡ bán đi. Ban đầu mục đích của cô chỉ muốn để một người xa rời thế giới bên ngoài như Hứa Ngôn sẽ không vì kế sinh nhai mà phải ưu sầu, có thể làm tất cả những việc mình muốn làm, giống như bây giờ, ngày ngày không cần phải làm việc chỉ ở nhà an tâm vẽ tranh. Đấu đá trên thương trường đã lâu, cô hiểu được, sự tự do của thân thể và tâm hồn phải đánh đổi bằng một cái giá khổng lồ bằng tiền tài và vật chất.

Để Hứa Ngôn được tự do và tùy ý, cô nhất định phải hy sinh một vài thứ. Ví dụ như, không thể làm một giáo viên bình thường, nếu không, ở một thành phố lớn như Bắc Kinh này, cô ngay cả nuôi sống bản thân thôi cũng khó.

Cô biết mình đã thay đổi rất nhiều, tham lam và con buôn, hà khắc mà lập dị. Bắt đầu say rượu, bắt đầu hút thuốc, nhưng chưa từng để cho Hứa Ngôn biết. Vì đi xã giao hay phải về nhà rất muộn, uống rất nhiều rượu. Những lúc như vậy cô thường ngủ trong phòng khách, vì Hứa Ngôn không thích ngửi thấy mùi rượu. Ở nhà, bọn họ gần như rất ít nói chuyện, Tử Thất cũng không còn xem ti vi nữa, không còn xem những bộ phim Hàn hay phim hoạt hình cô từng rất thích nữa, một là bởi vì không có thời gian, hai là sợ làm ồn đến Hứa Ngôn. Lúc ở nhà, Tử Thất tận lực để cho Hứa Ngôn được ở một mình, bởi vì Hứa Ngôn thích yên tĩnh.

Trừ mỗi sáng dậy làm bữa sáng cho Hứa Ngôn, đến khi tối mệt mới trở về. Nếu như không làm thêm giờ, thỉnh thoảng cuối tuần cô cũng xuống bếp nấu cơm. Nhưng phần lớn thời gian là gọi các loại đồ ăn sẵn bên ngoài ở các quán ăn hay quán bar về, còn mình thì tùy tiện ăn mì ăn liền ở công ty. Cứ hữu danh vô thực như vậy qua hai năm, Tử Thất cuối cùng cũng mở được công ty của riêng mình.

Công việc càng ngày càng bận rộn, thân thể cũng càng ngày càng tệ. Cô luôn thấy nhức đầu, thường xuyên ra vào thẩm mỹ viện cùng chỗ tập thể hình. Công nhân viên cũng vô cùng tò mò với bà chủ trẻ xinh đẹp giỏi giang, lại nghiêm nghị hà khắc này. Chỉ biết cô đã kết hôn, chồng là họa sĩ Hứa Ngôn nổi tiếng, nhưng chưa bao giờ xuất hiện ở công ty, Tử Thất lại luôn làm thêm giờ đến rất khuya mới về, hình như hôn nhân có vấn đề.

Phụ nữ trẻ tuổi xinh đẹp lại giỏi giang từ trước đến nay đều không thiếu người theo đuổi. Đối mặt với những người đàn ông ở nhiều độ tuổi khác nhau, nhiều thân phận khác nhau, biểu hiện của Tử Thất luôn vừa hữu hảo mà khéo léo. Lấy lý do mình đã kết hôn hoặc công việc quá bận rộn để từ chối các cuộc hẹn không mang tính chất công việc, tận lực không làm tổn thương đến trái tim hay thể diện của đối phương. Đây là sự nhân từ tối thiểu cô học được sau bao năm yêu một người.

Nhưng Đường Văn Vũ đã xuất hiện, vào năm cô hai mươi chín tuổi, năm thứ năm sau khi cô kết hôn với Hứa Ngôn.

Tử Thất cho rằng trái tim mình đã sớm chết đi cùng với Tô Tiêm, còn cả trái tim của Hứa Ngôn nữa, trái tim đó cũng đã chết trong vụ tai nạn giao thông kia rồi. Nhưng sau khi gặp Đường Văn Vũ, thỉnh thoảng cô vẫn nghĩ, nếu như tất cả những chuyện này không xảy ra, mình có thể đón nhận cậu ta hay không, sau đó rời xa Hứa Ngôn sống cuộc sống bình thường cả đời.

Đường Văn Vũ là ngôi sao được công ty mời tới làm đại diện phát ngôn cho sản phẩm mới, vào nghề còn chưa lâu, dựa vào một bộ phim trước đó không lâu mà trở nên nổi tiếng, đủ loại nhân vật mới cùng nam chính đẹp để được khen ngợi.

Tử Thất vì phải xã giao nên uống khá nhiều rượu, cậu không ngừng giải vây giúp, sau đó chủ động đưa cô về nhà. Tử Thất liếc một cái đã nhìn thấu, chỉ nói một câu đơn giản, tôi đã kết hôn rồi, đập tan mọi ảo tưởng của cậu. Cậu bắt đầu hỏi thăm tin tức của cô, biết cô có một cuộc hôn nhân không hạnh phúc. Chồng là một họa sĩ, nhưng tính tình rất quái dị, thậm chí rất ít ra khỏi cửa.

Hy vọng một lần nữa lại bùng cháy, hơn nữa đứng trước sự khiêu chiến ý chí chiến đấu lại càng tăng. Cậu bắt đầu dùng tất cả biện pháp nhiệt tình theo đuổi Tử Thất, lãng mạn, thâm tình, trẻ con, lại dùng một chút khổ nhục kế. Tử Thất luôn bị cậu ta làm cho dở khóc dở cười, dường như thấy lại con người ngốc nghếch trước kia của chính mình. Không thể nào cự tuyệt ánh mắt đơn thuần mà nóng bỏng của cậu ta, thì thoảng cũng ra ngoài ăn cơm hay tản bộ với cậu ta.

Đường Văn Vũ đổ mắt nói cho Tử Thất biết từ trước đến giờ cậu chưa yêu đương bao giờ, bởi vì cậu luôn cảm thấy nhưng cô gái cùng lứa kia quá kiêu căng lại tùy tiện. Hơn nữa cũng vì cậu quá đẹp trai nên lúc nào họ cũng giống như một đám ruồi bay xung quanh cậu, phiền không chịu được. Tử Thất hiếm khi bị bộ dạng ra vẻ tự luyện của cậu ta làm cho phì cười, trai trẻ vốn là kích tình bắn ra bốn phía, tràn đầy sức sống như vậy. Chỉ có điều, cô đã già rồi, trái tim đã vỡ nát làm gì còn chỗ nào để chứa nổi một người khác. Đường Văn Vũ đối với cô mà nói, là một người bạn hiếm hoi cô có thể bộc lộ tình cảm, đồng thời cũng giống như một người em trai. Hoặc có lẽ, Tử Thất nghĩ, cô đã sống trong cô đơn thống khổ quá lâu, cho nên hết sức quý trọng phần quan tâm này. Dù sao tình yêu của người trẻ luôn đến một cách mãnh liệt mà đi thì cũng vô tình, hơn nữa làm một diễn viên, bên cạnh không thiếu các cô bé trẻ tuổi xinh đẹp, không cần mất nhiều thời gian, cười mấy cái là sẽ quên hết ngay.

Nhưng tin tức giải trí sẽ không bỏ qua bất kỳ một scandal tình ái nào, các loại đồn đại được xào nấu xôn

xao khắp nơi, lại nói rằng Đường Văn Vũ bị một phú bà bao nuôi. Tử Thất nhìn mà bất đắc dĩ, có chút lo lắng thay cho Đường Văn Vũ, dù sao cậu ta còn trẻ, sự nghiệp đang phát triển, còn có tương lai sáng lạn. Mà bản thân cô thì chẳng quan tâm đến người khác nói gì, Hứa Ngôn vĩnh viễn sẽ không để ý đến những chuyện này.

Nhưng sự xuất hiện của Đường Văn Vũ trước sau gì vẫn phá hỏng sự yên lặng ít nhất là ở bề ngoài của Tử Thất, cô trở nên càng dễ giận và nóng tính. Đường Văn Vũ cư xử với cô dịu dàng nhiệt tình, cùng với sự im lặng thần nhiên khi ở bên Hứa Ngôn, hình thành một sự so sánh rõ rệt. Cô ít gặp Hứa Ngôn hơn, làm xong bữa sáng không đợi Hứa Ngôn rời giường đã ra khỏi cửa, đêm khuya, khi Hứa Ngôn ngủ rồi cô mới về nhà.

Hứa Ngôn cảm nhận được sự biến hóa của Tử Thất rõ ràng. Anh từng ngày đều trở mắt nhìn Tử Thất vì mình mà từ một cô gái lòng đầy mơ ước, khó khăn đi được đến bước này như thế nào. Mặc dù về kinh tế càng ngày càng tốt, nhưng thỉnh thoảng hai người mới có thể ăn cơm chung hay đi ra ngoài tản bộ. Mỗi lúc đi trên đường hay đi ngang qua cổng trường học, Tử Thất thấy trẻ con, bước chân vẫn không tự chủ được mà chậm lại. Cô khát khao được ở bên cạnh những đứa bé hồn nhiên kia biết bao, mà không phải ngày nào cũng anh tranh tôi đoạt ở trong chốn thương trường với người ta, không phải ngụp lặn trong cái vòng quan hệ luẩn quẩn phức tạp kia.

Anh nhìn Tử Thất bắt đầu trang điểm, bắt đầu hút thuốc, bắt đầu say rượu, nhìn cô luôn mạnh mẽ giả bộ tươi cười trước mặt mình, nhìn cô cả ngày vì kiếm tiền mà bôn ba mệt nhọc ở bên ngoài. Anh muốn chia sẻ, nhưng lại không có cả dũng khí để bước vào xã hội, đối mặt với những sự nhiễu nhương và huyền ảo đó. Hiện giờ, anh rất ít khi nói chuyện, dường như cũng mất đi năng lực giao tiếp với người xa lạ. Đại nào thường ở trong trạng thái trống rỗng, không muốn nghĩ đến những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, cũng không muốn nghĩ đến tương lai. Bắt đầu từ khi nào, anh đã biến thành một kẻ hèn nhát dưới sự che chở của Tử Thất? Cho nên khi những tác phẩm anh vẽ đạt được sự thành công vĩ đại, anh thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thể san sẻ với cô một chút.

Mỗi ngày mười giờ tối đều đi ngủ đúng giờ, sau đó nằm trên giường, đợi cho đến khi nghe thấy tiếng Tử Thất quay lại. Chỉ khi nào Tử Thất nằm xuống bên cạnh anh, anh mới bắt đầu ngủ. Nếu như Tử Thất vì uống rượu nên ngủ ở phòng khách, thì nhất định anh sẽ mất ngủ cả đêm. Sáng nào anh cũng tỉnh lại lúc sáu giờ, nhắm mắt lắng nghe tiếng Tử Thất rời giường, bận rộn làm bữa sáng cho anh. Khi ánh mặt trời rải xuống phòng ăn, đó cũng là thời khắc hạnh phúc nhất của anh. Nhưng mà, anh không biết phải nói gì với Tử Thất khi cô đã hy sinh cho anh quá nhiều như vậy. Mỗi đêm, anh lặng lẽ ngưng mắt nhìn khuôn mặt mệt mỏi gầy gò của cô trong giấc mộng, đáy lòng khê đau đớn, muốn vươn tay ôm lấy cô vào trong lòng. Tử Thất hay gặp ác mộng, miêng lúc nào cũng kêu tên anh hoặc Tô Tiêm, đầu đầy mồ hôi mà tỉnh lại. Mà mình thì chỉ có thể nhắm mắt lại, làm bộ tiếp tục ngủ say, ngay cả an ủi cũng không thể.

Anh biết Tử Thất vì chịu áp lực quá nhiều thường hay ở trong phòng rửa tay vừa hút thuốc vừa khóc. Nhưng đến khi ra ngoài vẫn dùng khuôn mặt vui vẻ để đối diện với anh. Hết sức để anh làm tất cả những chuyện anh muốn làm, cố ý xây dựng cho anh một không gian yên tĩnh, thời gian ở nhà cũng càng ngày càng ít.

Suốt năm năm, sự đau đớn và thống khổ bên trong con người anh càng trở nên nhạy cảm và cô quạnh, trái tim tĩnh như gương sáng đã sớm nổi lên gợn sóng.

Hiệu ứng của quảng cáo không tệ, lời khen đến như thủy triều. Trong buổi tiệc Đường Văn Vũ ngồi bên cạnh Tử Thất, lúc phục vụ rót thêm rượu cho Tử Thất lại bị cậu cản lại.

“Hôm nay uống thế đủ rồi, uống cốc sữa tươi đi. Các vị, hôm nay Tử Thất có chút không thoải mái, rượu của cô ấy tôi xin uống thay!”

Mọi người đều biết cậu ta đang theo đuổi Tử Thất nên cũng nể tình nói được. Tử Thất nhìn cốc sữa tươi được bưng lên, sắc mặt còn trắng hơn cả sữa, rồi lại không thể không xúc động vì sự quan tâm của Đường Văn Vũ.

Tiệc rượu ăn uống linh đình, Tử Thất chưa uống lấy một ngụm sữa. Tửu lượng của Đường Văn Vũ không tệ, nhưng cũng không nhịn được một lượt lại một lượt bị chuốc loạn xạ. Tử Thất có chút đau lòng thay cậu ta, vội khuyên uống ít một chút.

Đường Văn Vũ mặt đỏ hừng phấn nhìn Tử Thất, “Cám ơn cô đã bao dung và chỉ bảo cho tôi bấy lâu nay, càng cám ơn ông trời đã để chúng ta quen nhau, tôi mời cô một chén!”

Tử Thất không còn cách nào khác, nhắm mắt gơ cốc sữa tươi kia lên, khẽ chạm cốc với cậu ta một cái, sau đó nín thở uống. Mùi sữa xộc lên khiến cô buồn nôn, cô cố gắng nén xuống, miễn cưỡng gắp vài miếng thức ăn, cuối cùng vẫn không chịu được, chạy đến phòng rửa tay nôn thốc tháo. Vừa nôn vừa khóc, sợi dây đã kéo căng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đã đến cực hạn.

Lúc đi ra, ngay cả đứng cũng không vững, Đường Văn Vũ không biết cô xảy ra chuyện gì, có chút khiếp sợ, muốn đưa cô về, cô lại không chịu, kiên quyết kéo Đường Văn Vũ đến quán bar của một người bạn uống một trận thoải mái, say bí tỉ, rất khuya mới về nhà.

Đường Văn Vũ đưa cô đến cửa vẫn không yên lòng, lại ngượng ngừng tiến cô vào. Bảo gọi điện cho chồng cô ra ngoài đỡ vào, Tử Thất lại cười đến buồn bã, nói anh ấy đã sớm ngủ rồi. Sau đó tạm biệt Đường Văn Vũ, một người lão đạo liêu xiêu bước vào phòng, dứt khoát bước lên lầu. Cũng may thần chí mơ hồ nhưng vẫn không quên nhắc nhở bản thân đừng ồn ào, đừng làm ảnh hưởng đến Hứa Ngôn. Bước chân không vững đột nhiên ngã xuống cầu thang, may mà nắm được vào tay vịn không bị lăn xuống. Nhưng đầu bị đụng vào tường, chốc lát đã sưng lên. Giống như bị ngâm trong bình vậy, cả người đều là mùi rượu, Tử Thất cố nén cơn nhức đầu kịch liệt, vào phòng tắm tắm rửa, rồi lại mê man bất tỉnh thiếp đi trong bồn tắm.

Hứa Ngôn cả đêm không chợp mắt được, nghe được tiếng lạch cạch khi Tử Thất đi vào, trái tim trở nên căng thẳng. Tử Thất chưa từng về trễ như vậy, cũng chưa từng uống say như vậy. Anh bất an đứng dậy, mở cửa thấy Tử Thất lão đạo bước vào phòng tắm, lại hơn một giờ chưa thấy ra. Tâm trạng bỗng trở nên lo lắng mà nôn nóng, gõ cửa mãi không thấy cô đáp lại bèn trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Tử Thất ngâm mình trong bồn tắm, nước đã lạnh từ lâu, sắc mặt vì say rượu mà có vẻ hồng hào khác thường. Hứa Ngôn yên tĩnh ngưng mắt nhìn cô, lần đầu tiên dùng ánh mắt của người bình thường mà không phải của một nhà nghệ thuật để ngắm nhìn cô, trong giây lát mới phát hiện ra, thì ra Tử Thất là như thế này.

Đối với một họa sĩ mà nói, ưu điểm khác người bình thường ở chỗ có thể phát hiện ra cái đẹp, hiểu rõ cái đẹp, khai thác cái đẹp. Mà đối với Hứa Ngôn mà nói, trời đất vạn vật đều được đối xử bình đẳng, tất cả trong mắt anh đều là cái đẹp. Tử Thất xấu xí trước kia cũng được, hay Tử Thất xinh đẹp của ngày hôm nay cũng được, đối với anh mà nói không có ai vì sự thay đổi của vẻ ngoài mà sinh ra sự khác biệt gì.

Nhưng hôm nay anh nhìn cô như vậy, là bởi vì cảm xúc thâm kín nào đó ẩn giấu trong lòng, đã bắt đầu cảm thấy vẻ đẹp của cô có chút khác thường.

Hứa Ngôn lấy khăn tắm, ôm lấy cô từ trong bồn tắm ra ngoài, nhẹ nhàng bọc lấy, đi về phía phòng ngủ.

Đường Văn Vũ đứng dưới lầu vẫn chưa đi, nhìn thấy bóng người đàn ông ở tầng hai ôm lấy Tử Thất hất lên rèm cửa, trái tim chua xót một trận, mãi cho đến ánh đèn đã tắt mới cô đơn rời đi.

Hứa Ngôn nhẹ nhàng lau khô mái tóc dài cho Tử Thất, ôm thân thể lạnh như băng của cô, rất muốn ôm cô ngủ mãi như vậy, Nhưng trong nháy mắt khi bỏ chiếc khăn tắm trên người cô ra, anh lại phát hiện phản ứng vi diệu và sự khó chịu trên thân thể mình. Có chút hoảng hốt bài xích, lại có chút mê hoặc. Đắp kín chăn cho cô, sau đó mình cũng từ từ nằm xuống, đắp một chiếc chăn khác, cảm xúc một lúc lâu vẫn không thể bình phục. Thế giới anh đã cố gắng xây dựng gần ba mươi năm qua, dường như đã bị rối loạn. Nhưng anh vẫn hoang mang như cũ, không biết làm gì cho phải. Trái tim đã quen như mặt nước phẳng lặng, căn bản không biết làm sao để xử lý các loại cảm xúc không nên có.

Hôm sau Tử Thất tỉnh lại rất trễ, cô đã lâu lắm rồi không ngủ sâu như vậy. Phản ứng đầu tiên khi tỉnh lại là tiêu rồi, trễ quá, phải làm bữa sáng cho Hứa Ngôn. Nhưng Hứa Ngôn đã không nằm bên cạnh, chắc đã dậy từ lâu. Đầu cô đau như muốn rách ra, đột nhiên phát hiện mình đang ở trong phòng ngủ? Không phải là phải ở phòng khách sao? Đáng sợ hơn chính là, cô đang trần trụi!

Khuôn mặt đỏ bừng lên trong nháy mắt, xác định cả người mình vẫn bình thường, không làm gì quá giới hạn với Hứa Ngôn do say rượu, bây giờ mới yên lòng trở lại. Cô khẽ cười khổ, đại khái đoán ra chắc là mình không cần thận thiếp đi trong buồng tắm, được Hứa Ngôn ôm vào. Đối với một thánh nhân vô dục vô cầu như anh mà nói, mình có mặc quần áo hay không, chắc cũng chẳng có gì khác nhau.

Ngồi dậy, phát hiện quần áo đã được gấp tử tế đặt ở đầu giường, một chiếc áo ngoài đơn giản nhẹ nhàng thoải mái và một chiếc quần trắng, đó là bộ đồ cô mặc hồi còn học đại học, lâu lắm rồi không mặc. Đều là Hứa Ngôn chọn cho cô sao? Thậm chí còn có cả đồ lót sạch sẽ?! Mặt của Tử Thất càng đỏ hơn.

Gọi điện thoại đến công ty xin nghỉ đến trưa, bảo thư ký giúp cô sắp xếp nhật trình. Tất cả mọi người đều thất kinh, vì từ trước tới giờ cô chưa từng đến trễ về sớm bao giờ, tất cả mọi người đều rít suy đoán xem tối qua cô và Đường Văn Vũ đã đi đâu.

Mặc bộ đồ lúc đó, không trang điểm phấn son xuất hiện trước mặt Hứa Ngôn. Hứa Ngôn dường như có một thoáng quay trở lại ngày đó, lễ tình nhân, hai người nằm trên cỏ xem pháo hoa.

Tử Thất thấy bữa sáng đặt trên bàn cũng kinh ngạc vô cùng.

“Xin lỗi, em dậy muộn, tối qua không làm ồn đến anh chứ?”

Hứa Ngôn lắc đầu, đem cốc nước dưa hấu vừa mới ép xong đặt lên bàn. Anh chỉ biết Tử Thất không uống sữa tươi và ăn táo, nhưng không biết tại sao.

Hai người ngồi đối mặt nhau ăn bữa sáng, trên gương mặt Tử Thất không giấu được sự vui vẻ. Hứa Ngôn lẳng lặng nhìn cô, đã bao lâu như vậy, có phải mình cũng nên vì Tử Thất làm chuyện gì đó, nhưng anh lại không biết mình có thể làm gì.

Tử Thất đã quen với việc anh không nói câu gì, nhìn xung quanh căn nhà, cánh cửa sổ sát sàn khổng lồ mở ra, gió nhẹ nhàng lay rèm cửa, ánh mặt trời chiếu vào, rất đẹp, chỉ có điều quá yên tĩnh. Cô hy vọng căn phòng có thể náo nhiệt hơn một chút, cô muốn có một đứa bé, một đứa bé của cô và Hứa Ngôn. Có lẽ, cô có thể cầu xin anh, cầu xin anh ỉn một đứa con, hoặc là, một con tinh trùng. Nói không chừng cô sẽ không thống khổ đến vậy, cô đơn đến vậy. Hứa Ngôn có chịu không?

Cô thắm rửa bản thân lại suy nghĩ lung tung. Thức ăn trong miệng bỗng có chút cay, cay đến mức nước mắt cô cũng sắp tuôn ra. Cô vội vàng đặt đĩa xuống, chào tạm biệt Hứa Ngôn đi làm. Căn phòng rộng đến thế, lại trở nên càng thêm yên tĩnh.

Bởi vì không kịp trang điểm, hơn nữa Tử Thất mặc bộ đồ này, nhìn đột nhiên trẻ ra giống như sinh viên đại học đi vào công ty, khiến tất cả mọi người trợn mắt lú lười. Một đám rối rít bàn tán suy đoán, sức mạnh của tình yêu quả nhiên thật vĩ đại, sức quyến rũ của ngôi sao quả không phải dừng lên mà có.

5. Chương 05

Lần đầu tiên Hứa Ngôn nhìn thấy Đường Văn Vũ là ở trên tivi, khi anh theo dõi quảng cáo của công ty Tử Thất. Lần thứ hai là ở một nhà hàng cao cấp của Đặng Quân.

Anh vốn là ở trong căn biệt thự cao cấp đó đã quá lâu, muốn ra đường giải sầu, tìm chút cảm hứng. Gần đây, lần đầu tiên trong đời anh xảy ra tình trạng khô kiệt cảm hứng, tâm trạng nặng trĩu, vẽ không nổi. Bước trên đường cái, anh có chút mơ hồ, trên vai đột nhiên bị ai vỗ một cái, sau đó bị Đặng Quân kéo đi ăn cơm. Đặng Quân là bạn thời đại học với anh, là người rất thích nói chuyện nghĩa khí, cũng rất quan tâm đến anh. Anh không có nhiều bạn bè, Đặng Quân là một trong số đó. Có điều Hứa Ngôn nhìn thấy anh ta, chẳng hiểu sao trong lòng lại dâng lên một trận đau đớn, phải gắng gượng lệnh cho bản thân đừng nghĩ ngợi gì hết.

Đặng Quân cũng đã một thời gian không gặp anh, rất hưng phấn, kéo anh chạy thẳng tới nhà hàng mình mở. Dọc theo đường đi háng hái bừa bừa chuyện trò, hỏi thăm cuộc sống của anh và Tử Thất dạo này ra sao.

Bước vào nhà ăn, Hứa Ngôn theo thói quen tìm một góc kín đáo ngồi xuống, không ngờ trong lúc lơ đãng lại nhìn thấy Tử Thất và Đường Văn Vũ đang ăn cơm. Đường Văn Vũ lúc ăn cơm vẫn đeo kính mắt cực lớn,

Tử Thất vừa ăn vừa bị cậu ta nói gì đó chọc cho rất vui vẻ. Nụ cười chân thật, đã bao lâu rồi anh không còn thấy trên gương mặt cô nữa?

Trên đường về, Hứa Ngôn vẫn suy nghĩ, có phải từ trước đến nay mình đã quá ích kỷ, giam cầm Tử Thất, cũng tước đoạt mất quyền lợi được hạnh phúc của cô ấy. Cô ấy vốn nên được sống một cách vui vẻ hơn, mà không phải khổ sở canh giữ tình yêu của mình, gánh trên lưng quá khứ nặng nề của ba người.

Có lẽ, mình nên chủ động rời đi. Nhưng vừa nghĩ đến chuyện sẽ mất thêm Tử Thất, anh hoàn toàn không biết cuộc đời này của mình còn có ý nghĩa gì.

Lễ tình nhân đó, lần đầu tiên anh có suy nghĩ muốn chủ động chuẩn bị và ăn mừng.

Vậy nên làm một chút đồ ăn mà Tử Thất thích, cầm điện thoại, một lúc lâu sau mới gọi cho Tử Thất.

Tử Thất đang họp, cảm thấy di động đang rung lên, cầm lên nhìn thấy là số ở nhà, toàn thân đều trở nên sững sờ. Mọi người nhìn cô khó hiểu, cô làm động tác suýt nhè nhẹ, sau đó nhanh chóng tiếp điện thoại, cả phòng họp đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Giọng nói có hơi run rẩy đáp một tiếng, Hứa Ngôn ở đầu dây bên kia một lúc lâu mới khó khăn mở miệng, “Hôm nay em có thể về nhà ăn cơm sớm một chút không? Anh làm mấy món ăn.”

Tử Thất che miệng, cố nén cho khỏi bật khóc. Sau đó mạnh mẽ gạt đầu, luôn miệng nói được. Giọng nói khản đặc, phảng phất như không phải của cô. Cúp điện thoại, vội vàng thu dọn đồ đạc, sau đó tuyên bố tan họp. Mọi người kinh ngạc nhìn bóng lưng sải bước ra cửa của cô, một lúc lâu vẫn không hồi hồn lại, sau đó đồng thời bùng nổ một trận tiếng hoan hô. Bọn họ muốn cảm ơn Đường Văn Vũ, người đẹp hẹn hò, bọn họ cuối cùng cũng không phải làm thêm giờ, được trải qua một lễ tình nhân ngọt ngào rồi.

Tử Thất về đến nhà đã là 6 giờ chiều, bởi vì cô vừa hồi họp lại vừa phiền não ngồi rất lâu bên đài phun nước ở quảng trường.

Lúc ăn cơm, cô và Hứa Ngôn vẫn không nói gì như trước, mai sẽ là ngày giỗ của Tô Tiêm, cho dù Tử Thất có cố gắng ra sao, Tô Tiêm cũng vĩnh viễn như một bóng ma không bao giờ tiêu tan chặn giữa bọn họ. Trước kia cô còn có thể cố gắng tranh thủ, nhưng giờ thì không thể.

Tô Tiêm chết rồi, không còn ai có thể thắng cô được nữa.

“Em muốn quà gì cho lễ tình nhân?” Hứa Ngôn hỏi cô.

Tử Thất giống như quay trở lại năm đó, khi nghe Hứa Ngôn hỏi: em có muốn anh làm gì không?

“Cái gì cũng được?”

Hứa Ngôn gạt đầu, anh biết Tử Thất từ trước đến nay chưa từng gây khó dễ cho anh.

Tử Thất do dự một lúc lâu, cuối cùng mới dò xét hỏi: “Cuối tuần có một buổi tiệc từ thiện, anh có thể bớt chút thời gian đi với em được chứ?”

Hứa Ngôn vẫn gạt đầu trước sau như một.

Buổi tiệc hôm đó vô cùng náo nhiệt, trừ sự xuất hiện của một số minh tinh lớn nhỏ ra, còn có sự tham dự của họa sĩ Hứa Ngôn nổi tiếng và vợ. Ký giả chen chúc tới, đều muốn xem Hứa Ngôn không lộ diện trong truyền thuyết ra sao. Hứa Ngôn mặc dù không thích những buổi tiệc như thế này lắm, nhưng vẫn tỏ ra ung dung bình tĩnh như cũ. Rất ít nói chuyện, có vấn đề gì Tử Thất đều chặn phía trước trả lời thay anh.

Đám cấp dưới của Tử Thất ai cũng sợ hãi than, thì ra chồng của bà chủ đẹp trai như vậy, không kém Đường Văn Vũ chút nào, khó trách bà chủ lại lấy anh ta. Vốn còn tưởng hai vợ chồng họ không được hòa hợp, xem ra chỉ là do tính tình của Hứa Ngôn mà thôi. Nghệ thuật gia mà, lúc nào cũng kỳ kỳ quái quái...

Tử Thất mặc một chiếc váy màu thủy lam hở lưng, hết sức quyến rũ. Hứa Ngôn nhìn cô nhiệt tình mà quen thuộc quay vòng giữa những con người khác nhau, nở nụ cười như hoa, đột nhiên cảm thấy có chút đau lòng. Anh có thể cảm nhận được những ánh mắt tò mò quanh mình, trong mắt nhiều người, mình có sự nghiệp thành công, lại có một cô vợ xinh đẹp giỏi giang như vậy, cuộc sống coi như đã mỹ mãn.

Khi Tử Thất giới thiệu Hứa Ngôn với Đường Văn Vũ, Hứa Ngôn rõ ràng nhận thấy được sự không cam lòng và ý chí chiến đấu trong mắt cậu ta.

Đây là lần đầu tiên trong hai năm qua, Tử Thất khoác tay Hứa Ngôn, chỉ vì cố ý muốn chứng minh quan hệ của bọn họ không như những gì bên ngoài đồn đại. Nhưng Tử Thất sao lại không biết chứ, làm vợ chồng hữu danh vô thực bao năm, quan hệ của mình và anh ấy đến cùng là tốt ở chỗ nào. Lừa mình dối người mà thôi...

m nhạc vang lên, Đường Văn Vũ tiến lên muốn mời Tử Thất nhảy điệu đầu tiên, khéo mắt Tử Thất liếc qua Hứa Ngôn, thấy anh không phản ứng gì, cũng biết anh sẽ không nhảy, liền đứng dậy. Nhưng một Đường Văn Vũ thường ngày vẫn dịu dàng lịch sự, hôm nay vì Hứa Ngôn mà có chút quá chén, suồng sã hơn trước kia rất nhiều, ôm cô thật chặt, hơi thở nóng rực phun bên cổ cô, mượn men rượu thấp giọng nói rất nhiều những lời tỏ tình ngọt ngào mà bình thường không dám nói ra miệng, trong mắt người ngoài, nghiêm nhiên thành một đôi tai kề má áp.

Đường Văn Vũ không cần quan tâm đến những ánh mắt xem trò vui, những lời bàn luận xôn xao kia, chỉ thỉnh thoảng nhìn về phía Hứa Ngôn. Xung quanh rõ ràng đang ăn uống linh đình, cười nói hoan ca, anh ta vẫn có thể ngồi yên tĩnh ở đó, phẳng phất như thế giới này chẳng hề liên quan đến anh ta, như một pho tượng Phật ngàn năm vạn năm bất động.

Đến tận cùng, anh ta là người đàn ông như thế nào?

Từ trước đến nay cậu vẫn luôn cuồng ngạo và tự tin, nhưng lần đầu tiên, cậu thấy vô lực trước mặt người đàn ông này. Đoạt một Phương Tử Thất yêu sâu đậm Hứa Ngôn, so với đoạt một Phương Tử Thất mà Hứa Ngôn yêu sâu đậm, hiển nhiên khó khăn hơn rất nhiều. Cậu từng cho là, một người con gái như vậy, chồng cô ấy nhất định sẽ yêu cô ấy sâu sắc, nuông chiều đủ mọi cách. Nhưng từ sự thống khổ của Tử Thất mà thấy, dường như chuyện là ngược lại. Người đàn ông kia rốt cuộc có thứ gì mà khiến cho Tử Thất không thể rời bỏ cũng không thể quên đi được đây?

“Văn Vũ, cậu say rồi.” Tử Thất nhàn nhạt nói, không dấu vết tạo khoảng cách xa một chút, đồng thời không để cậu ta khó xử trong trường hợp này.

Cô là một kẻ lười đời khéo đưa đẩy, những năm tháng cực khổ dốc sức ra mặt này, không phải không có đàn ông mượn cớ buôn bán các loại lý do để sàm sỡ cô. Nhưng Hứa Ngôn là ranh giới cuối cùng của cô, cô sẽ không vì yêu mà làm chuyện nhân nhượng miễn cưỡng.

Nếu trước đây, cậu ta tùy tiện biểu hiện thân mật một chút cũng được, trong lòng cô cũng coi cậu ta như em trai mà nuông chiều. Nhưng hôm nay có Hứa Ngôn ở đây, tuy biết anh sẽ không để ý, nhưng vẫn khiến cho cô có cảm giác như đang ngồi trên bàn chông. Khúc nhạc còn chưa hết, cô đỡ cậu ta ra khỏi sàn: “Đứng cũng không vững, đã bảo cậu uống ít thôi.”

Ném cậu ta cho người đại diện, sau đó định nói đi trước, Đường Văn Vũ lại túm lấy cánh tay cô không chịu buông. Tử Thất quay đầu nhìn cậu ta một cái, biết cậu ta cố ý tạo chút tin tức cho đám ký giả kia chụp được, tiêu đề đập vào mắt không khó để tưởng tượng, trong lòng có một tia bất đắc dĩ.

“Mai là sinh nhật tôi, buổi tối mời cô ăn cơm được chứ?” Giọng nói của Đường Văn Vũ có chút nóng vội, trước khi Hứa Ngôn xuất hiện, cậu đã nghe nhiều tin đồn về chuyện hai vợ chồng họ bất hòa, vậy nên không chút hoang mang, thành thạo, nhưng tối nay, khi thấy Hứa Ngôn, cũng biết tại sao Tử Thất lại đưa anh ta đến, cậu hoảng sợ.

Tử Thất nghĩ một chút: “Mai tôi phải ra nước ngoài công tác rồi, quay lại sẽ bù cho cậu sau nhé?” Vừa nói vừa kéo tay Hứa Ngôn bước ra khỏi cửa đại sảnh.

Đường Văn Vũ nhất thời ử rữ, người đại diện bất đắc dĩ vỗ vỗ vai cậu ta: “Phương Tử Thất đâu phải mấy cô nữ sinh, không thể theo đuổi giống như những cô gái bình thường được. Cậu lúc nào cũng làm việc có chừng có mực, bình thường tôi cũng không phải nói nhiều, sao vừa thấy cô ấy đã biến thành thẳng nhóc loai choai rồi.”

Đường Văn Vũ cười bất đắc dĩ, kéo anh ta đi uống rượu tiếp.

...

Tử Thất lái xe, Hứa Ngôn ngồi ghế bên cạnh, anh không biết lái xe, trước kia hồi còn học ở trường toàn đi xe đạp. Vừa ra khỏi nơi huyền ảo ồn ào kia, liền âm thầm thở phào một cái, Tử Thất liếc nhìn anh.

“Mệt không, về thẳng nhà nhé?”

Hứa Ngôn đương nhiên biết cô ấy để ý đến mình nên mới về trước, cô rất ít khi về nhà sớm như vậy.

Ngẩng đầu nhìn bức màn trời đen nhánh, ánh đèn thành phố ban đêm huy hoàng, nhưng lại không có sao. Mới chớp mắt đã nhiều năm như vậy trôi qua, trong lòng không khỏi dâng lên một chút cô tịch. Tô Tiêm chắc cũng đã hóa thành một trong ngàn vạn những ánh sao kia rồi đúng không, đáng tiếc, cho dù anh có mở to mắt cỡ nào, cũng không tìm thấy.

Tử Thất nhìn anh ngược mặt lên, mái tóc tán loạn nhảy múa trong gió, lại xa rời trần thế này thêm mấy phần, không khỏi lái xe chậm lại: “Muốn ngắm sao? Đưa anh đến một chỗ.”

Hứa Ngôn dĩ nhiên là không đáp ứng cũng không cự tuyệt. Gió lớn, nhưng Tử Thất lái chậm. Bình thường cho dù làm việc gì, chỉ cần có Hứa Ngôn ở đó, cô sẽ rất cẩn thận.

Chỉ chốc lát sau xe đã vòng lên đỉnh núi. Bốn phía trở nên an tĩnh lại, không còn nghe thấy tiếng xe cộ tấp nập nữa, hai người xuống xe tựa vào hàng rào trên vách đá.

Hứa Ngôn ngẩng đầu, vẫn không nhìn thấy bất cứ ngôi sao nào, Tử Thất lại chỉ xuống chân núi.

Dưới màn đêm bao la, nhìn xuống cả thành phố tràn ngập ánh đèn rực rỡ, càng làm nổi bật cả một khoảng trời đầy những ánh sáng long lanh đẹp đến lạ thường.

“Anh từ trước đến giờ chỉ nhìn thấy những vì sao trên đỉnh đầu, thích vẽ không linh siêu thoát kia, lại chán ghét sự phù hoa sắc sỡ nơi thành thị, thật ra thì ánh đèn của vạn nhà, không phải cũng là một thắng cảnh của nhân gian sao, anh không cảm nhận được dù chỉ một chút sự ấm áp và hạnh phúc ẩn sau những ánh sáng tựa những đốm lửa nhỏ kia sao?”

Hứa Ngôn ngậm ngẫn, quay đầu nhìn gương mặt bên của Tử Thất, bao nhiêu năm qua, rất ít khi nghe thấy cô nói những lời này. Hoặc là, bọn họ đã rất lâu rồi chưa từng đối mặt nói chuyện với nhau.

Không biết nên trả lời ra sao, chỉ yên lặng sưởi áo khoác khoác lên người cô. Anh hiểu ý cô, có lẽ Tô Tiêm với anh mà nói chính là một vì sao trên bầu trời, còn Tử Thất chính là một ngọn đèn chầy. Hứa Ngôn biết, từ trước đến nay mình vẫn luôn là một kẻ ích kỷ. Rõ ràng phải dựa vào ngọn đèn này chỉ lối, soi đường, cho anh sự ấm áp, vậy mà trước sau vẫn ngẩng đầu lên trông ngóng ánh sao.

Anh muốn hỏi Tử Thất chuyện về Đường Văn Vũ... Thì ra anh cũng có chuyện muốn biết, vì anh sợ, sợ sự trẻ trung, sợ sự nhiệt tình của cậu ta, quan trọng nhất là, cậu ta yêu cô ấy, có thể khiến cho cô ấy vui vẻ. Đến giờ anh vẫn không nghĩ ra lý do gì mà Tử Thất không chọn cậu ta mà tiếp tục ở lại bên cạnh mình. Anh mắc nợ cô, phương pháp tốt nhất là trả lại tự do cho cô. Thật ra lý trí đã có sự lựa chọn, nhưng chính sự ích kỷ của bản thân đã khiến anh không thể mở miệng. Mà loại ích kỷ này còn không phải xuất phát từ tình yêu, mà là một sự bám víu viện cớ vô sỉ bí ẩn nào đó, chỉ vì mình không thể rời bỏ cô ấy, điều này khiến cho tự sâu trong đáy lòng anh cảm thấy chán ghét bản thân và xấu hổ vô cùng, vậy nên càng thêm trở nên trầm mặc ít nói.

Khi về đến nhà đã rất muộn, hai người mặc dù hàng đêm ngủ chung một giường, nhưng lúc nào cũng là một người ngủ trước, một người mới về. Cùng nhau nằm xuống, e rằng chỉ càng thêm lúng túng. Tử Thất lấy cớ ngày mai đi công tác còn có tài liệu phải chuẩn bị, hơn ba giờ mới lên giường. Mơ mơ màng màng nhắm mắt lại không được bao lâu, cảm giác có một bàn tay lạnh lạnh nhẹ nhàng chạm lên da mặt cô, sau đó phẳng phất như bị bóng mà rụt trở về.

Ban đêm, ác mộng vẫn ủa tới như cũ, có điều lần này không phải là cuốn phim về cô, Tô Tiêm và Hứa Ngôn nữa, mà còn thêm một Đường Văn Vũ. Giấc mơ vô cùng kỳ quái biến thái, nửa người của Tô Tiêm bị chôn sâu dưới đất, sau đó Hứa Ngôn dùng sức kéo cô ấy, muốn lôi cô ấy ra, cô cũng đứng đằng sau dùng sức ôm lấy thắt lưng Hứa Ngôn lùi về sau, sau đó, phía sau cô lại là Đường Văn Vũ. Trong đầu còn phối hợp với chất giọng trẻ con ngây thơ lại có chút máy móc đọc đồng dao: “Nhỏ củ cải, nhỏ củ cải, hò dô ta nào, nhỏ củ cải, hò dô ta nào, nhỏ không được, bà cụ già, mau mau tới, mau tới giúp chúng ta nhỏ củ cải...”

Cô vẫn gắng sức trong mơ, nhưng Đường Văn Vũ sau lưng cũng kéo cô rất mạnh, sau đó không cẩn thận một chút, tay cô trượt một cái, buông ra, theo quán tính ngã nhào trên mặt đất phía sau, mà Hứa Ngôn cũng ngã về phía trước, bị chôn vùi xuống lòng đất cùng với Tô Tiêm. Trong mơ, cô gào khóc, ra sức đâm xuống mặt đất, đào bới mặt đất, bàn tay đầm đìa máu mà bên tai vẫn còn vang lên tiếng hát “Nhỏ củ cải, nhỏ củ cải, ai tới giúp chúng ta nhỏ củ cải...”

“Tử Thất! Tử Thất!” Một đôi tay ra sức túm lấy cô, lớn tiếng gọi. Cô vừa liều mạng giãy giụa, vừa rơi lệ đầy mặt mà tỉnh lại, hơi thở vẫn còn dồn dập.

Hứa Ngôn dùng chiếc khăn lông mát lạnh xoa xoa lên gương mặt còn vằn vẹo vẫn chưa tỉnh mộng của cô.

“Tử Thất, em sốt rồi, đừng lộn xộn nữa.”

Tử Thất dần dần phục hồi tinh thần lại, giọng nói đã trở nên khàn khàn, “Mấy giờ rồi, em phải ra sân bay.”

Hứa Ngôn ấn người cô xuống, giọng nói hiềm khi có một tia ra lệnh không cho phép kháng cự: “Bệnh thành như vậy rồi, hôm khác đi, anh đã gọi điện đến công ty em rồi.”

Có lẽ hôm qua đã đứng trên núi quá lâu nên cảm lạnh. Hơn nữa mấy năm nay cô vẫn rượu bia hút thuốc không ngừng, lại thường xuyên thức đêm, thể chất vốn đã yếu.

Hứa Ngôn thay túi chườm đá đặt lên trán cô, nhìn gương mặt ửng hồng do sốt cao của cô, ánh mắt như phủ một lớp sương mù, nhiều thêm mấy phần diêm lệ phong tình, không khỏi có chút thiếu tự nhiên nghiêng đầu qua chỗ khác.

“Nếu một lát nữa mà không hạ sốt thì phải đưa em đến bệnh viện thôi.”

“Em không đi.” Tử Thất yếu ớt cau mày, “Em muốn uống nước...”

Hứa Ngôn biết từ sau vụ tai nạn xe cộ lần trước, cô đã không thích bệnh viện, không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không đi, bình thường có đau đầu cảm sốt gì cũng tùy tiện mua thuốc ở ngoài hàng uống.

Rót cho cô cốc nước, sợ cô bị sặc, lại tìm một cái ống hút cắm vào. Đem gói đầu lót xuống dưới, đỡ cô ngồi dậy.

“Uống từ từ, đừng vội.” Một tay khẽ vuốt ve lưng cô, nhìn dáng vẻ tiêu tụy khổ sở của cô mà lòng hơi nhói đau.

“Xin lỗi, làm phiền anh rồi.”

Hứa Ngôn ngẩn người, Tử Thất cũng lập tức phát hiện ra những lời này không ổn, dù sao bọn họ cũng là vợ chồng. Nhưng dường như, có khi còn thiếu gần gũi hơn cả bạn bè bình thường.

Hứa Ngôn cười khổ, bao nhiêu năm qua cô vẫn chăm sóc anh, sau tai nạn càng thêm một tác không rời, canh giữ bên cạnh anh. Anh đã sớm coi cô là bạn, còn tiếp nhận sự quan tâm quý trọng của cô mãi đã thành thói quen. Nhưng khi thấy sự thật là mình đã dành quá ít sự quan tâm cho cô, cho dù chỉ một chút chuyện nhỏ nhặt như vậy, mà cũng khiến cô mất tự nhiên và không quen, thậm chí được chiều mà lo.

Những năm qua, rốt cuộc mình đã ở đây làm những gì?

“Đói bụng rồi đúng không, ăn cháo đi.”

Anh bưng bát cháo lên chuẩn bị bón cho cô, Tử Thất luống cuống tay chân đón lấy: “Để em tự ăn.”

Ăn xong rồi, lại mơ mơ màng màng thiếp đi, chạng vạng, Hứa Ngôn đẩy cửa ra xem cô đã tỉnh chưa, lại thấy cô đã ngồi ở đầu giường xem tài liệu, không khỏi khẽ thở dài một tiếng.

“Em không nghỉ ngơi cho tử tế được một lần sao?”

Tử Thất không ngẩng đầu lên nhìn anh, cô không thể nào đối mặt với vẻ dịu dàng của anh được, trước kia còn hay bị sự dịu dàng bên ngoài của anh mê hoặc, ví dụ như đưa cô về nhà, xách cặp giùm cô, có câu tất đáp vân vân. Nếu như bao nhiêu năm như vậy mà cô còn không nhìn thấu, phía sau vẻ dịu dàng của anh ẩn giấu sự lạnh lùng bạc tình đến đâu, thì đã uống công làm người.

“Em đã bớt sốt rồi, không sao đâu. Công việc bên đó không chậm trễ được, mai em sẽ qua.”

Hứa Ngôn không nói gì nữa, nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên, anh xuống nhà mở cửa, Đường Văn Vũ tay xách túi lớn túi nhỏ đứng ngoài cửa, cổ tỏ ra trấn định nhìn Hứa Ngôn.

“Nghe nói Tử Thất bị ốm, tôi tới thăm cô ấy một chút.”

Hôm nay hình như là sinh nhật cậu ta, không phải là nên đi chơi với bạn bè sao. Hứa Ngôn điềm đạm lịch sự, vẫn không có biểu cảm gì nhìn cậu ta: “Cô ấy bớt sốt rồi, vừa ngủ xong, yên tâm.”

Người vẫn không hề nhúc nhích, hiển nhiên là không định cho Đường Văn Vũ vào.

Đường Văn Vũ lập tức từ căng thẳng biến thành chán nản, có chút ủ rũ đưa một đồng hồ cho anh.

“Vậy anh hỏi thăm cô ấy giùm tôi một tiếng. Cắt bánh gato cho cô ấy nữa.”

Hứa Ngôn không nhận đồ, nhìn chiếc hộp đựng bánh gato đẹp đẽ kia, thầm nghĩ Hứa Ngôn mà làm sao vậy.

Nghiêng người: “Cậu vào ngồi đi.”

Đường Văn Vũ có chút vui vẻ bước vào phòng, dù sao cũng là vợ của người ta, cậu ta còn không cố chấp đến mức tỏ ra yêu thích một cách ngang nhiên hợp tình hợp lý, ở trước mặt Hứa Ngôn vẫn khó tránh khỏi có chút nhụt chí. Mà vốn có lòng tranh giành, thì cái loại tình tình đó cùng ánh mắt lúc nào cũng đăm đăm của Hứa Ngôn cũng làm cho cậu ta không tranh nổi. Phải nói Tử Thất đối với cậu là một quyển sách dày cộp nặng trĩu, mà Hứa Ngôn là một điều bí ẩn.

“Cô ấy ở trên lầu, cậu lên đấy đi.”

Đường Văn Vũ đương nhiên sẽ không ngại lập tức đi lên lầu, Tử Thất thấy cậu ta tới cũng rất vui vẻ, ăn rất nhiều bánh gato và những món ăn cô thích mà Đường Văn Vũ mang tới, hai người chuyện trò rất lâu.

Hứa Ngôn yên tĩnh ngồi dưới lầu đọc sách, mặc dù vẫn đang lật, nhưng rốt cục đang xem cái gì, anh cũng không biết.

Lúc Đường Văn Vũ xuống lầu cũng là thời gian anh vẫn đi nghỉ lúc bình thường, nhìn bộ dạng lưu luyến không rời của cậu ta, nhất định là bị Tử Thất đuổi ra ngoài.

Tiến cậu ta ra cửa, mặt mày Đường Văn Vũ tràn ngập vẻ vui mừng, xoay người lại nói: “Tử Thất hay cậy mạnh, phải nhờ anh quan tâm nhiều hơn.”

Nhất thời cũng biết mình lỡ lời, vợ của người ta, cần cậu nhờ cậy sao. Thấy Hứa Ngôn chỉ nhún mày, không nói gì thêm, vội vàng từ biệt rời đi.

Hứa Ngôn quay vào trong phòng, đứng một lúc lâu, đột nhiên vung tay nặng nề ném quyển sách trong tay lên bàn, sau đó đi vào phòng tắm, tắm rửa đi ngủ.

Ngày hôm sau, sáng sớm Đường Văn Vũ đã đỗ xe chờ bên ngoài, đưa Tử Thất đến sân bay. Hứa Ngôn lo cho sức khỏe của cô, vốn muốn hỏi có cần anh đi cùng với cô không, lời ra đến miệng, lại biến thành một câu tạm biệt đơn giản.

6. Chương 06

Tử Thất một tuần nữa mới quay lại, một mình trong căn phòng trống rỗng, Hứa Ngôn bắt đầu cảm thấy khó chịu, từ lúc sinh ra cho tới nay, lần đầu tiên anh phát hiện ra rằng, thì ra cô độc và yên tĩnh, cũng gây vò con người ta.

Trên đời ai cũng có chuyện mình sợ, Hứa Ngôn cũng có. Chuyện thứ nhất là sợ Tô Tiêm không hạnh phúc, thứ hai là sợ Tử Thất rời khỏi anh.

Tuổi càng nhiều, nỗi sợ đó lại càng không thể nào đè nén. Chuyện thứ nhất đã không thể vãn hồi, mà chuyện thứ hai dường như cũng sắp xảy ra. Anh phát hiện ra mình chẳng những ích kỷ, mà còn hèn nhát, biết rõ, lại không dám cố gắng, không thể bù đắp. Nhưng mặt khác lại an ủi bản thân, chính là bởi vì không muốn tiếp tục ích kỷ mãi, nên mới lựa chọn hèn nhát.

Ngày thứ ba sau khi Tử Thất đi xảy ra một chuyện không thể tưởng tượng được.

Sáng sớm, anh mở cửa, phát hiện ra một đứa bé đặt trước cửa. Đúng vậy, một đứa bé, một đứa bé gái mới sinh chưa được mấy tháng tuổi bị bỏ trong một cái giỏ. Hoàn toàn không ý thức được sự thật mình đã bị vứt bỏ, ngủ một cách ngon lành.

Lúc ấy Hứa Ngôn rất bối rối, nhưng nhanh chóng khôi phục lý trí. Bình tĩnh quan sát xung quanh, sau đó nhanh chóng đi về một phía. Quả nhiên, phía sau bụi cây, một cô gái thất kinh chạy ra, vóc người nhỏ nhỏ, trên người khoác một chiếc áo khoác ngắn màu vàng, thấy Hứa Ngôn đi về phía mình, cô ta liền linh chạy như bay về phía trước.

Hứa Ngôn không quen chạy nhanh, nhưng vẫn đuổi theo. Song cô gái kia liều mạng chạy như điên, nhanh chóng biến mất ở ngã ba.

Hứa Ngôn không còn cách nào khác, quay trở về, thấy đứa bé kia vẫn yên ổn ngủ trong nôi, không khỏi dâng lên nỗi khó xử.

Đứa bé kia được bọc khá chặt, trên người có một phong thư, bên cạnh thậm chí còn có một túi đựng bình sữa, tã và quần áo, vừa nhìn đã thấy là một đứa bé bị bỏ rơi. Nhưng nếu đã chuẩn bị tốt như vậy, thì đoán chừng là người thân mặc dù đã quyết định bỏ rơi đứa bé, chọn một nhà thoát nhìn có điều kiện kinh tế đặt đứa bé trước cửa, hy vọng sau khi đứa trẻ được nhận nuôi có thể có một cuộc sống tốt. Nhưng lại không yên lòng người nhà này không biết có lòng thương hay không, có thương yêu đứa bé này hay không, nhất định là đang âm thầm quan sát, thấy tốt mới rời đi.

Anh không thấy rõ mặt mũi cô gái kia, nhưng chắc cũng chỉ hơn hai mươi tuổi. Cho dù là nhất thời bỏ rơi hay có nguyên nhân bất đắc dĩ gì, ít nhất cũng vẫn rất yêu đứa trẻ này.

Anh mở lá thư kia ra, bên trong viết đứa bé sinh ngày tháng năm nào, đại khái là mấy giờ thì cho ăn sữa, mấy giờ thay tã cũng viết rất rõ, nhưng chỉ có tên là không viết.

Hứa Ngôn bất đắc dĩ, chỉ có thể ôm đứa bé vào phòng. Tử Thất không có ở đây, anh có thể chăm sóc bản thân cho tốt đã là không đến nỗi tệ rồi, làm sao biết chăm trẻ con chứ. Đưa đến cô nhi viện sao? Nhưng mà Tử Thất vẫn rất yêu trẻ con, mình không thể cho cô ấy một đứa con, có lẽ...

Anh lập tức rũ bỏ ý niệm này.

Ngồi trên ghế sa lon gần người một lúc lâu, đứa bé đã tỉnh dậy mở to hai mắt nhìn bốn phía, một lúc lâu thấy không ai để ý đến mình, cuối cùng cũng khóc òa lên, mượn tiếng khóc để nhắc nhở sự tồn tại của mình.

Hứa Ngôn ôm cô bé lên, một đứa bé gái mới được sáu tháng tuổi, nhìn như phấn khắc ngọc mài, ngưng khóc thút thít, mở đôi mắt to đen tròn nhìn anh.

Hứa Ngôn kiểm tra thấy bé con không phải đi tiểu ướt quần, chắc là đã đói bụng. Lấy sữa bột và bình sữa có sẵn trong bọc ra, chuẩn bị cho cô bé ăn. Thuận tiện mở máy tính ra tra, xem nước ấm bao nhiêu độ, phải pha theo tỷ lệ thế nào. Gần như làm thí nghiệm hóa học hồi cấp hai, cẩn thận tỉ mỉ, cực kỳ chính xác.

Đứa bé ăn no, Hứa Ngôn đặt cô bé trên giường để cho cô bé tự mình bò qua bò lại chơi. Lại lên mạng tra chút mẹo vặt liên quan đến chăm sóc trẻ con. Anh là người đến đâu hay đến đấy, nếu đã ôm đứa bé vào nhà, thì nhất định sẽ hết lòng chăm sóc. Nhưng việc thay tã vẫn khiến cho anh đầu đầy mồ hôi. Có những lúc đang yên đang lành, cô bé cũng lăn ra khóc, Hứa Ngôn mặt không chút thay đổi đứng đó mắt to trừng mắt nhỏ với cô bé, tình cảnh hết sức tức cười.

May mà Hứa Ngôn ngày nào cũng ở nhà, không cần đi làm, gần như dùng toàn bộ thời gian và tinh lực cho đứa trẻ. Bé con thật ra thì rất ngoan và dễ chăm, chỉ có điều nếu không có ai ở trước mặt sẽ khóc. Hứa Ngôn không thể không đặt con bé kề bên cạnh mình, hoặc là ôm vào trong ngực.

Khi Tử Thất quay về là buổi sáng, mới mở cửa đã bị cảnh tượng trước mắt dọa cho sững người, Hứa Ngôn thích sạch sẽ, không thích có người ngoài ở trong nhà nên rất ít khi thuê người giúp việc theo giờ, Tử Thất lại bận rộn không có thời gian làm việc nhà, đều là Hứa Ngôn ở nhà, trong nhà cũng luôn chỉnh tề sạch sẽ, đồ đạc cũng không để lung tung. Nhưng mà tình cảnh này... không biết còn tưởng trong nhà có trộm.

Không nhìn đồng hồ độn kia nữa, cô đi lên lầu, theo lý thì bình thường giờ này Hứa Ngôn đã dậy rồi, chẳng lẽ ra ngoài?

Cẩn thận đẩy cửa phòng ngủ ra, không ngờ lại thấy Hứa Ngôn đang an tĩnh ngủ say, bên cạnh còn có một bé con xinh xắn như thiên sứ, nắng sớm từ ngoài cửa sổ đổ xuống, quanh thân hai người như được phủ lên một tầng sáng.

Tử Thất xem mà nhất thời có chút ngây ngẩn, không nhúc nhích, thật lâu, thật lâu. Cho đến khi bé con tỉnh lại trước, bắt đầu ngo nguẩy vịn vẹo, bàn tay nhỏ bé hươ hươ trên mặt Hứa Ngôn, còn kéo tóc anh.

Hứa Ngôn mệt mỏi mở mắt ra, nhìn đứa bé một chút, phát hiện ra còn có người, lại còn là Tử Thất, vội vàng ngồi dậy.

“Quay về sớm? Sao không báo một tiếng để anh đón em.”

Tử Thất nhìn dáng vẻ ngái ngủ của anh, không nhịn được bật cười. Thường ngày cô đều dậy sớm hơn anh, thì ra dáng vẻ lúc vừa tỉnh ngủ của anh đáng yêu như vậy, không xa vời khó mà chạm tới như bình thường.

Hứa Ngôn đã lâu lắm rồi không thấy cô cười với mình, không khỏi cũng có chút sững sốt. Một lúc lâu mới lúng túng dụi dụi mắt,, đứng dậy.

“Đứa bé này là?”

“Mấy hôm trước có người bỏ trước cửa nhà chúng ta, anh tạm thời nuôi, định chờ em quay lại rồi quyết định xem sao.”

Tử Thất bước tới bế đứa bé lên: “Em không có ý kiến gì cả, anh quyết định đi.”

Mặc dù cô rất muốn có một đứa trẻ, nhưng cô phải đi làm, căn bản không có thời gian để chăm sóc, gánh nặng chỉ có thể đặt trên người Hứa Ngôn, anh vốn sợ phiền toái sợ ồn ào, thực sự không thể tưởng tượng được dáng vẻ lúc anh chăm trẻ con thế nào, huống chi nhìn nhà cửa ngổn ngang như hôm nay đã đủ biết, Hứa Ngôn nhất định là bị làm cho to ra hai cái đầu rồi.

“Tạm thời còn chưa nghĩ ra, trước cứ nuôi mấy ngày đã. Tìm một nơi tử tế cho con bé cũng cần thời gian, nếu muốn giữ lại thì anh sẽ đi làm thủ tục.”

Tử Thất gật đầu, mấy ngày tiếp đó cũng về cực kỳ sớm, nhiều việc đến mấy cũng mang về nhà làm. Chủ yếu là sợ Hứa Ngôn một mình không chăm được đứa bé.

Hứa Ngôn nhìn Tử Thất dần dần trở nên thành thục, không khỏi cảm thán, phụ nữ đúng là có thiên phú làm mẹ. Trong nhà trở nên ồn ào hơn trước kia nhiều, hai người nói chuyện với nhau dần dần cũng nhiều hơn, mặc dù đều xoay quanh đứa bé. Người ngoài nhìn vào, nghiêng nhiên là một nhà ba người hài hòa. Mặc dù có chút lạnh lẽo và xa cách không thể nào dễ dàng phá bỏ như vậy, nhưng cuối cùng cũng có một chút xiu cảm giác của một gia đình.

Trong thời gian đó, bé con sinh bệnh một lần, khiến cho hai người đều lo lắng, đến bệnh viện kiểm tra thì kết quả là có bệnh tim bẩm sinh, may mà không phải quá nghiêm trọng, có thể chữa khỏi được, trái tim bọn họ phẳng phất như lại thoáng nhích gần hơn chút nữa.

Đảo mắt đã ba tháng trôi qua, Tử Thất cơm nước xong ôm bé con chơi trên cổ, bọn họ đặc biệt dọn một gian phòng làm phòng cho đứa bé, còn mua rất nhiều đồ chơi và đồ dùng cho con nít.

Hứa Ngôn ngồi một bên đọc sách hóng mát, nhìn hai người, khóe miệng dần dần lộ ra một nụ cười, dạo này Tử Thất trở nên sáng sủa hơn rất nhiều, giống như đã quay lại là cô trong quá khứ, đây đều là công lao của đứa bé. Nhìn bé con ê ê a a bò qua bò lại, Tử Thất cũng ngồi trên cổ giống đứa bé, đây chẳng phải là cái gọi là niềm vui gia đình sao?

Đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, giống như cảm giác bị ai đó dòm ngó, anh cảnh giác nhìn quanh bốn phía, nhưng không phát hiện ra gì cả.

“Hứa Ngôn, chúng ta đặt tên cho bé đi?”

Hứa Ngôn biết Tử Thất dần dần đã có tình cảm với đứa trẻ này, có lòng nhận nuôi.

Hứa Ngôn lắc đầu: “Đừng đặt tên vội, mẹ đứa bé này hình như vẫn chưa yên lòng, anh đoán lúc bỏ rơi con bé chẳng qua cũng vì gặp khó khăn, chẳng bao lâu nữa, có lẽ sẽ quay lại đón con bé đi.” Đặt tên rồi, thì có vướng bận nữa cũng không bỏ được.

Tử Thất cả kinh, trợn to mắt ngẩng đầu nhìn Hứa Ngôn, Hứa Ngôn nghiêm túc gật đầu một cái.

Ánh mắt Tử Thất, trong hoảng sợ lại mang theo mấy phần bén nhọn: “Con cái đâu phải đồ vật, cô ta không cần thì vứt, cần thì lại ôm về sao, em sẽ không trả cho cô ta đâu.”

Hứa Ngôn nhú mày, lúc đó anh lo nhất chính là cái này, anh lúc nào cũng tùy duyên, cũng không kháng cự ai đến, cũng chẳng níu kéo ai đi bao giờ. Nhưng mà Tử Thất luôn luôn không chịu thua kém, lại cố chấp, nếu đã nhận rồi, nhất định sẽ không chịu buông.

Sự xuất hiện của đứa bé này rốt cuộc là tốt hay xấu, có chút khó nói. Anh đóng sách lại, hơi bắt đầu lo lắng.

Nhưng chẳng ngờ chuyện lại tới nhanh như vậy. Một tháng sau, sáng sớm, Hứa Ngôn mở cửa, thấy mẹ đứa trẻ đang thấp thỏm, khóc lóc cầu xin, thiếu chút nữa quỳ xuống trước mặt Hứa Ngôn, nói cho dù có khổ hơn nữa cũng muốn lấy lại con mình.

Hứa Ngôn mặt không chút thay đổi, cũng không quan tâm cô ta đã trải qua chuyện gì, chỉ nói với cô ta sáng mai quay lại đón con, cô gái kia lúc này mới cảm ơn rồi rít rời đi.

Buổi chiều, nhìn dáng vẻ chơi đùa với đứa bé vui vẻ của Tử Thất, anh trừ trừ một lúc lâu không biết phải mở miệng thế nào, cuối cùng vẫn phải nói ra.

Không ngờ phản ứng của Tử Thất còn kịch liệt hơn những gì anh tưởng, chết cũng không chịu trả lại đứa bé.

“Tử Thất, đó là mẹ ruột của đứa bé.” Hứa Ngôn tận lực an ủi tâm trạng của cô. Tử Thất có chút quá khích.

“Mẹ ruột thì sao chứ, nếu như thực sự yêu con bé thì sẽ không bỏ rơi nó! Em sẽ chăm sóc con bé thật tốt, em sẽ yêu con bé hơn cả mẹ ruột nó!”

“Tử Thất, một hồi dưỡng dục một hồi duyên phận, nếu duyên phận đã hết rồi thì hãy tùy duyên đi em, miễn cưỡng cũng đâu có lợi gì.”

“Anh lúc nào cũng như vậy! Hứa Ngôn, anh rốt cuộc có trái tim không hả? Chẳng lẽ anh không thương con bé tí nào, không có chút luyến tiếc nào sao? Sao mà tùy duyên được? Bây giờ nói tùy duyên không phải chẳng khác nào bỏ qua con bé? Tùy duyên không phải là qua loa cho xong chuyện, bữa bãi tùy tiện, mà là hết việc người đều nghe theo mệnh trời. Cho dù thế nào, em cũng không trả đứa bé lại cho cô ta đâu!”

Tử Thất ôm chặt đứa bé không chịu nghe gì cả khóa mình trong phòng. Đứa trẻ bị hai người làm cho hoảng sợ, khóc mãi không ngừng.

Hứa Ngôn đứng ngoài cửa, không biết còn có thể nói gì đây, có nhiều lời hơn nữa cũng vô lực, Tử Thất lâu nay đã coi đứa bé là con của mình, không có bất cứ người mẹ nào có thể chịu nổi phải mất đi đứa con của mình.

Nếu như anh có thể, có thể nói dù chỉ một câu thôi: trả đứa bé lại đi, bọn họ sẽ có đứa con của riêng mình. Anh nghĩ Tử Thất sẽ không đau đớn đến vậy.

Nhưng anh không thể, anh không làm được..

Đây là đêm dài đằng đẵng nhất trong đời, sáng sớm, sáu giờ, Tử Thất cuối cùng cũng ra khỏi phòng, mắt đã khóc sưng húp lên, bao nhiêu năm qua, anh chưa từng thấy cô yếu ớt như thế bao giờ.

Đứa bé đói bụng, khóc mãi giờ đã ngủ thiếp đi, Tử Thất mặt không chút biểu cảm trao đứa bé cho Hứa Ngôn, lạnh nhạt nói: “Em đi làm đây.”

Hứa Ngôn không biết một đêm qua, cô rốt cuộc đã phải trải qua sự đau đớn vùng vẫy đấu tranh đến thế nào mới quyết định buông tay vào phút cuối. Muốn an ủi cô, nhưng lại không biết phải nói gì.

Căn phòng trống rỗng, gió thổi tung rèm cửa sổ. Từ nay về sau, căn nhà này lại lạnh lẽo trở lại.

Cho đứa bé ăn sữa lần cuối cùng, thay tã xong, Hứa Ngôn ôm đứa bé yên lặng ngồi chờ, Tử Thất nói anh không có trái tim, có lẽ anh thực sự không có trái tim thật. Lúc đứa bé này tới, anh không mừng rỡ, hôm nay nó phải đi, anh cũng không khổ sở. Ngay từ đầu đã đoán được nó sẽ phải đi, nhưng chung quy vẫn có một tia luyến tiếc.

Sự xuất hiện của đứa bé này, mang đến cho anh và Tử Thất một cơ hội chuyển biến, nhưng sự ra đi ngày hôm nay, sẽ khiến cho vết nứt giữa hai người càng thêm sâu, sợ rằng sẽ không thể nào lấp đầy được nữa.

Tử Thất ngồi trong xe, hút hết điếu này đến điếu khác, khi thấy cô gái kia xuất hiện, bàn tay không kìm được mà run rẩy.

Cô ta trẻ trung hơn cô, xinh đẹp hơn cô, cô ta thậm chí còn có một đứa con mà cô vĩnh viễn không thể có, nhưng tại sao cô ta không biết quý trọng?

Nhờ có đứa trẻ kia, Hứa Ngôn vất vả lắm mới bắt đầu vui vẻ, hai người bọn họ vất vả lắm mới xích lại gần nhau, nhưng cô ta lại muốn một tay phá bỏ tất cả sao?

Cô cắn chặt môi dưới, nước mắt không nhịn được chảy xuống.

Cô gái kia thấp thỏm đứng ở ven đường, lo lắng nhìn xung quanh chờ đợi, Hứa Ngôn cuối cùng cũng ôm đứa bé bước ra từ trong nhà. Tử Thất nhìn anh bước từng bước, càng đi càng đến gần cô gái kia, anh và đứa trẻ, cũng càng ngày càng cách xa cô.

Không kìm được mở máy, đúng vào lúc đứa bé được đặt vào tay cô gái kia.

Cô gần như đã nhấn ga, nhưng hình ảnh Tô Tiêm bị đụng chết trong nháy mắt văng ra ngoài như một chú bướm lại hiện lên trong đầu cô, chân cô buông lỏng, suy sụp vô lực ôm kín mặt mình, không nhịn được khóc nức lên.

Cô đang làm gì thế này? Cô điên rồi sao?

Cô muốn giết cô gái kia ngay trước mặt Hứa Ngôn và đứa bé sao? Để không mất đi thứ mình thích, cô đã đến nông nổi bất chấp thủ đoạn này rồi sao?

Cô gái kia cuối cùng cũng đón lấy đứa bé, còn xách theo một đồng hồ hai người họ đã mua cho đứa trẻ, mắt đầm lệ rời đi. Hứa Ngôn vốn định cho cô ta một số tiền không nhỏ, nhưng cô ta không chịu nhận.

Hứa Ngôn nhìn chiếc xe dừng cách đó không xa, từ từ bước tới, thấy Tử Thất đang ngồi trong xe khóc đến gần như co rút. hơi có chút kinh hãi.

“Tử Thất, đừng khóc...”

Đau lòng đặt tay lên vai cô, Tử Thất đã khóc đến không thành tiếng: “Thiếu chút nữa em đã giết cô ta.... Thiếu chút nữa em đã giết cô ta...”

Trái tim Hứa Ngôn nhói lên, càng thêm đau lòng, ôm lấy cô từ trong xe ra, quay về phòng đặt cô lên giường ngủ.

“Không đâu, đừng nghĩ lung tung, sao em lại giết cô ta được, ngủ đi, ngủ một giấc rồi sẽ quên hết.”

Tử Thất liều mạng lắc đầu nắm chặt lấy tay anh: “Em thực sự muốn giết cô ta, vừa nãy chỉ kém chút nữa thôi, em đã..”

Hứa Ngôn đau lòng cúi đầu hôn lên mi mắt cô, hôn lên những giọt nước mắt của cô, nhẹ giọng an ủi: “Không phải vậy, không sao đâu, tất cả đã qua hết rồi, đừng nghĩ ngợi nữa...”

Tử Thất tuyệt vọng run rẩy trong lòng anh: “Hứa Ngôn, em điên mất rồi, em điên mất rồi..”

“Em không điên, em chỉ không nở rời xa đứa bé thôi, anh bảo đảm, sau này chúng ta sẽ có.” Hứa Ngôn nhìn đáng vẻ yếu ớt của cô, cuối cùng vẫn phải đồng ý cam kết, cho dù là tự mình sinh ra hay nhận nuôi, anh nhất định sẽ cho cô một đứa con

Tử Thất ôm lấy cái đầu đang đau đớn kịch liệt, giật mạnh tóc mình. Tô Tiêm bị xe đụng chết, cái chết của cô ấy đã mang lại bao đau khổ cho những người xung quanh như vậy, mà cô, vì không muốn mất đi đứa trẻ, lại có thể muốn tự mình lái xe đâm chết mẹ của đứa bé! Sao cô có thể thối nát như vậy, độc ác như vậy!

Hứa Ngôn thấy cô thần chí tiêu tan, nói năng điên đảo, chịu kích thích quá lớn, gần như không thể bình tĩnh lại. Không biết quỷ thần xui khiến thế nào, đột nhiên ép lên môi cô, ngăn chặn tất cả sự kinh hoàng của cô lại.

Xung quanh trở nên yên tĩnh lại, Tử Thất mở to hai mắt, từ từ khôi phục lý trí, sau đó lại rơi vào một trạng thái điên cuồng khác.

Anh hôn cô, Hứa Ngôn đang hôn cô, nhưng điều này sao có thể xảy ra!

Cánh môi lạnh như băng chẳng qua chỉ áp sát lên môi cô, lại giống như hắt một chậu nước lạnh, cô bình tĩnh lại, mở to cặp mắt nhìn Hứa Ngôn. Hứa Ngôn nhắm mắt lại, hơi cau mày, trên mặt mang vẻ bất chấp bất cứ giá nào.

Sau đó do dự một chút, bàn tay vẫn chậm rãi trượt vào trong áo Tử Thất, từ đường cong bên hông cô chậm rãi lướt lên trên.

Trong nháy mắt, Tử Thất tê dại, thân thể chợt run lên một cái, sau đó hít một hơi, hai tay vòng quanh cổ Hứa Ngôn, dùng sức để nụ hôn này được thêm sâu.

Hứa Ngôn bị động hé môi ra, đầu lưỡi dây dưa cùng với cô, nếm vào toàn là vị mặn từ những giọt nước mắt đau khổ của cô. Chậm rãi đặt cô ở dưới giường, vụng về mà đầy bản năng nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cô.

Nếu như.. nếu như thế này có thể bù đắp cho cô, có thể khiến cô không còn đau khổ nữa....

Tử Thất trong tay anh nhẹ nhàng thở gấp, một tay siết chặt lấy vai anh, gần như vùi sâu vào da thịt anh, một tay vòng qua phía trước cổ nút áo sơ mi của anh.

Chưa bao giờ có nhiều cảm xúc như vậy tụ hội ở cùng một chỗ, dục vọng, tình cảm, đau đớn, nhớ nhung, thống khổ, còn có vẻ mê hoặc kèm theo đó là cả sự khó chịu và chán ghét cực độ của cơ thể.

Vết xước do móng tay Tô Tiêm để lại lại bắt đầu đau đớn kịch liệt.

— em muốn anh nhớ, cả đời này chỉ được hôn một mình em!

Cuối cùng anh vẫn không thể chịu được, anh không thể làm được...

Hứa Ngôn đẩy Tử Thất ra, vọt vào phòng vệ sinh nôn thốc tháo.

Tử Thất ngây ngẩn nằm trên giường, nhìn trần nhà trắng bóc, không nhúc nhích, cuối cùng từ từ khép mắt lại, ngủ thiếp đi.

Hứa Ngôn đến tận khuya vẫn chưa thấy về nhà. Trước kia đều là anh chờ cô, lần này đổi lại là cô.

Tử Thất ngây ngẩn dọn dẹp lại gian phòng, mang tất cả những thứ đứa bé đã từng dùng qua bỏ hết vào trong phòng dành cho trẻ con, khóa lại. Đôi mắt trừ sự mệt mỏi ra thì hoàn toàn trống rỗng.

Điện thoại vang lên, là Đặng Quân gọi tới, nói Hứa Ngôn uống say, bảo cô qua đón anh.

Tử Thất lái xe đến nhà hàng của Đặng Quân, thấy Hứa Ngôn nằm trên sa lon say đến bất tỉnh nhân sự. Tầm lượng của anh rất tốt, chưa từng say bao giờ, không biết lần này đã uống bao nhiêu.

“Tô Tiêm, xin lỗi, anh xin lỗi..”

Dọc đường đi, anh đều lặp đi lặp lại những lời này, nếu không thì cũng là “Tử Thất. anh xin lỗi.”

Tử Thất dìu anh về phòng, yên lặng ngồi một bên nhìn anh trọn một đêm. Sáng sớm hôm sau, cô thu dọn xong hành lý, gọi điện bàn giao lại những chuyện quan trọng, sau đó chuẩn bị ra đi.

Đường Văn Vũ lái xe đến dưới nhà, cô hôn lên môi Hứa Ngôn, giống như đã từng hôn trộm anh nhiều năm trước, anh sẽ không có cảm giác gì cả, sẽ không có vẻ chán ghét hay ghê tởm trên mặt.

Xách hành lý xuống dưới lầu, Đường Văn Vũ đưa cô ra sân bay.

“Cô muốn đi đâu, ít nhất cũng cho tôi biết cô đi đâu chứ? Tôi sẽ không tùy tiện đến quấy rầy cô đâu.” Biết cô muốn ra đi, cậu gần như đang khấn cầu.

“Chính bản thân tôi cũng không biết, chắc đi du lịch vòng quanh các nước trên thế giới thôi, nếu như thích chỗ nào thì nán lại ở đó. Một mỗi lâu như vậy, đã đến lúc cho bản thân được nghỉ ngơi rồi.”

“Cô thực sự yêu Hứa Ngôn đến vậy ư, tôi không có cơ hội nào cả sao?”

“Không có.”

Đường Văn Vũ nhất thời ủ rũ cúi đầu.

Tử Thất cương chiều xoa xoa mái tóc cậu ta: “Tôi coi cậu như em trai tôi, chính là bởi vì cậu rất quan trọng với tôi, nên trước khi đi tôi mới để cậu tiễn tôi lần cuối, từ biệt với cậu. Cậu phải cố gắng trở thành một đại minh tinh, có thể, dù tôi có đi đến góc ngách nào của thế giới này cũng có thể thấy cậu qua tin tức báo chí, nhưng mà đừng có là scandal tình cảm mãi đấy!”

Đường Văn Vũ mỉm cười, nhìn Tử Thất đã buông xuôi tất cả, đột nhiên có một nỗi xúc động muốn rơi lệ.

“Rõ ràng đã kiên trì lâu như vậy rồi, sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện ra đi?”

Tử Thất lắc đầu: “Tôi vẫn luôn cố gắng thay đổi vì anh ấy, đến cuối cùng quên mất ngay cả dáng vẻ vốn có của mình. Tôi đã quá cố chấp, làm khổ anh ấy, cũng làm khổ bản thân mình, đến giờ, nên buông tay thôi.”

“Còn quay lại chứ?”

“Có lẽ, chờ đến khi tôi tìm lại được tôi của trước kia.”

“Đã hoàn toàn buông tha cho anh ta rồi?”

“Không, tôi vẫn yêu anh ấy như trước. Chỉ là hai chúng tôi đã quá lệ thuộc vào đối phương, giống như hai cây dây leo cứ quấn lấy nhau đến chết, cho rằng tình yêu là chất dinh dưỡng duy nhất, tôi nhìn anh ấy, anh ấy lại nhìn vết sẹo Tô Tiêm đã để lại trên người mình, đều không thể hít thở, cũng quên mất màu sắc của bầu trời. Tách ra là kết cục nhất định, bởi vì chỉ có thế, tôi mới có thể bay lượn, anh ấy mới có thể lớn lên. Đến một ngày nào đó, khi bọn tôi dùng tư thái của chim và cây để gặp nhau, có lẽ lúc đó mới có thể chân chính bên nhau cả đời.”

7. Chương 07 End

Hứa Ngôn tỉnh lại, hắt nước lạnh lên mặt, lại phát hiện trong phòng tắm thiếu một số thứ. Trong lòng bất đầu hơi hoảng sợ, đại khái đã đoán được chuyện gì xảy ra. Tìm khắp phòng vẫn không thấy bóng dáng Tử Thất, di động cũng không gọi được, rất nhiều đồ đạc cũng đã bị mang đi. Mà cú đánh trí mạng cuối cùng dành cho anh, là một tờ đơn li hôn đã được ký sẵn đặt trên bàn.

Sức lực toàn thân giống như bị rút đi trong nháy mắt, anh ngã ngồi trên ghế dựa.

Anh đã sớm phải đoán trước được, đứa bé đã đi rồi, hôm qua còn xảy ra chuyện như vậy, nơi này, chắc đã không còn gì để cô lưu luyến nữa rồi đúng không?

Tình cảm kiên trì bao nhiêu năm như vậy, bảy năm hôn nhân, cuối cùng cô ấy cũng quyết định buông tay sao? Cô ấy buông tha ỉn sao?

Anh dùng ánh mắt ngây ngẩn mà trống rỗng nhìn tờ giấy ly hôn chặt đứt tất cả liên hệ giữa bọn họ kia, Tử Thất gần như đã đem hết tài sản để lại cho anh. Nhưng anh có những thứ đó để làm gì, anh chỉ cần có cô ở bên cạnh anh mà thôi!

Điện thoại vang lên, anh gần như lập tức bỏ nhào qua nhấc lên, đầu kia là giọng nói có chút do dự của Đường Văn Vũ.

“Bây giờ Tử Thất đang ở sân bay, nếu anh yêu cô ấy thì giữ cô ấy lại đi, nói với cô ấy, chắc vẫn còn kịp...”

Hứa Ngôn không nghe được cậu ta nói thêm gì nữa, đã cúp điện thoại chạy như bay ra ngoài.

Anh không biết lái xe, chỉ chạy thẳng một mạch trên đường cái, đời này anh chưa từng dùng hết toàn bộ sức lực như thế bao giờ.

Có điều khi đến đầu đường, anh đứng sững lại ở đó, rõ ràng là đèn xanh, anh vẫn không dám bước qua.

Cảnh tượng bao nhiêu năm trước lại hiện lên trước mắt anh. Tô Tiêm kéo tay anh, hai người bước ra từ chỗ ở của anh, lúc qua đường vừa vặn anh nhận được một cú điện thoại, là của Đặng Quân gọi tới, nội dung cơ hồ giống hệt như những gì Đường Văn Vũ vừa nói. Nói nhìn thấy Tử Thất ở sân bay xách theo hành lý một mình. mắt đỏ hoe rõ ràng là đã khóc, hỏi bọn họ có phải vừa cãi nhau đúng không.

Anh cúp điện thoại đi về phía trước, đột nhiên ý thức được đêm đó Tử Thất đã thấy tất cả, mà cô muốn ra đi không một lời từ biệt với anh. Đột nhiên một trận đau đốn quặn thắt khiến cho anh không tài nào hít thở nổi, cô ấy muốn rời xa anh...

Trong nháy mắt đó, anh dường như quên hết tất cả mọi thứ, trong lòng chỉ có một suy nghĩ duy nhất, không được để cô ấy đi, liền quay đầu liều lĩnh chạy về, không ngờ rằng chiếc xe kia.... Sau đó bị người ta đẩy mạnh, chỉ nhìn thấy Tô Tiêm bị đánh bay ra ngoài. Đó là cảnh tượng tàn khốc nhất mà cả đời này anh cũng không quên được....

Mà hôm nay, anh lại đứng ở cùng một nơi, làm cùng một chuyện, đuổi theo níu kéo Tử Thất. Chuyện cũ lại tái diễn như kỉ tích, có điều không còn Tô Tiêm nữa rồi...

Dạ dày anh đau đốn cuộn cuộn, ngồi gập người xuống, không thể tiến thêm bước nào nữa. Đó là chướng ngại lớn nhất cả đời anh, anh không thể vượt qua nổi.

Một lát sau, một chiếc taxi đỗ trước mặt anh, tài xế tò mò nhìn anh: “Này anh, anh không sao chứ? Có cần chở anh đến bệnh viện không?”

Hứa Ngôn vung vẩy đứng dậy, yếu ớt nói: “Nhanh, đến sân bay!”

Song đúng là vẫn chậm một bước, cuối cùng anh chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng Tử Thất rời đi.

Có lúc chậm một bước, chính là chậm cả đời.

...

Mười năm sau, một cô bé đeo cặp sách vui vẻ vọt vào trong nhà.

“Ba ơi, con về rồi!”

Hứa Ngôn từ phòng bếp lộ đầu ra, khẽ mỉm cười: “Sao về trễ thế, đi tắm trước đi, có cơm ngay đây.”

“Dạ, hôm nay chú Văn Vũ đón con, nói là cho con đi ăn sinh nhật, đưa con đi ăn kem, còn mua búp bê gấu cho con nữa.”

“Con có nói cảm ơn chú ấy không đấy?”

“Có ạ, chú ấy ban đầu định đến đây ăn mừng với ba và con, nhưng mà chú ấy nói chú ấy tìm được mẹ ở đâu rồi, nói lần này không thể để chậm hơn ba một bước, cho nên đi thẳng đến sân bay luôn.”

Trong phòng bếp truyền đến một tràng tiếng loảng xoảng của chén bát, Hứa Ngôn lập tức bước ra. Mặc dù bao nhiêu năm đã trôi qua, dung mạo anh vẫn như cũ không chút thay đổi, chỉ có điều là đang mặc tạp dề, đeo găng cao su, nghiêm nhiên mang dáng vẻ của một người đàn ông hoàn hảo. Khóe mắt đuôi mày không

còn thấy sự lãnh đạm trước kia, chỉ toàn vẻ ôn hòa, khí chất trên người cũng thay đổi, trở nên bình dị gần gũi hơn nhiều.

Mười năm qua một mình chăm sóc nuôi lớn con gái, phải đối mặt với bao nhiêu chuyện lông gà vỏ tỏi của thế tục, đủ để mài mòn những góc cạnh không ăn khớp giữa anh và thế gian này. từ từ hòa nhập vào xã hội, không còn nhìn đời một cách tiêu cực nữa. Trước sau vẫn nhớ những lời cô đã nói tùy duyên không phải là qua loa cho xong chuyện, bừa bãi tùy tiện, mà là hết việc người đều nghe theo mệnh trời. Cho nên anh hao tổn tâm lực, đón đứa bé bị cô gái kia ôm đi lúc trước về. Mà tình cảnh của cô ta cũng đúng là không phù hợp để chăm sóc đứa bé, sau đó cô ta cũng có gia đình của riêng mình, thường xuyên đến thăm đứa trẻ một chút. Anh đặt tên cho đứa bé là Hứa Tiêm, là để kỷ niệm Tô Tiêm. Không cần trốn tránh gì nữa, bởi vì anh đã hoàn toàn buông tha.

Lập tức gọi điện cho Đường Văn Vũ, mấy năm nay cậu ta không làm diễn viên nữa mà lui ra hậu đài bắt đầu học làm đạo diễn. Đối với bé Tiêm Nhi cũng coi như yêu ai yêu cả đường đi, thường xuyên đến chơi với con bé.

Đường Văn Vũ ở đầu kia cầm điện thoại cười ha hả: “Hứa Ngôn. tôi không nói cho anh biết cô ấy ở đâu đâu, chờ tôi gặp trước sẽ nói cho anh biết, hê hê, bái bai!” Sau đó liền cúp điện thoại.

Hứa Ngôn bắt đầu dĩ lắc đầu, vẫn chẳng khác nào trẻ con cả. Không chút tiếng động lại bấm điện thoại. Một lát sau Đường Văn Vũ liền gọi lại mắng anh.

“Hứa Ngôn anh chả có tình huynh đệ gì cả! Sao lại nói với Thẩm Văn chứ! Cô ấy làm ầm lên rồi đây này! Anh quá âm hiểm!”

Hứa Ngôn chỉ hé miệng cười, Thẩm Văn là bạn gái đã chung sống hơn hai năm của Đường Văn Vũ, tính tình nóng nảy, hai người cũng đã sắp kết hôn.

“Tử Thất sao rồi? Mấy năm nay sống có tốt không...” Trong lòng anh vừa khấn trương vừa thấp thỏm.

“Ai mà biết, lúc nào cũng chạy hết nước này đến nước khác, lần nào đến tìm cũng đã chẳng thấy người đâu. Tháng trước đã về nước rồi, bây giờ đang ở một thị trấn nhỏ ở gần biển làm giáo viên, lần này đừng hòng chạy thoát. Yên tâm đi, cô ấy chưa kết hôn, người kia cố chấp chết đi được, sao mà buông tha cho anh được chứ. Còn chẳng phải tại anh làm hại! Chậm mất một bước không kịp giữ cô ấy lại, kết quả xa nhau bao nhiêu năm như vậy, anh tưởng anh còn trẻ lắm sao còn bao nhiêu mười năm để lãng phí nữa hả! Ông chú!”

Đường Văn Vũ khí thế hùng hổ rống lên một tràng, cuối cùng đành chỉ chán nản từ bỏ, bảo bọn họ nhanh đến sân bay đi, vừa đúng lúc có thể đón chuyến bay tiếp theo.

“Tiêm Nhi, mau thu dọn đồ đạc đi.”

Hứa Tiêm hoan hô: “Sắp được gặp mẹ rồi!” Hứa Ngôn mỉm cười nhìn cô bé chạy lên lầu.

Tử Thất nhất định vẫn chưa biết anh đã đón đứa trẻ về.

Cô không biết, mấy năm không có cô ở bên, anh sống khổ sở thế nào.

Cô không biết, anh đã có thể buông xuống tất cả, trở thành một người đàn ông có thể bảo vệ chăm sóc cho cô.

Cô thậm chí còn không biết, anh vẫn luôn yêu cô, yêu sâu đậm....

___ Hết ___

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ca-doi>